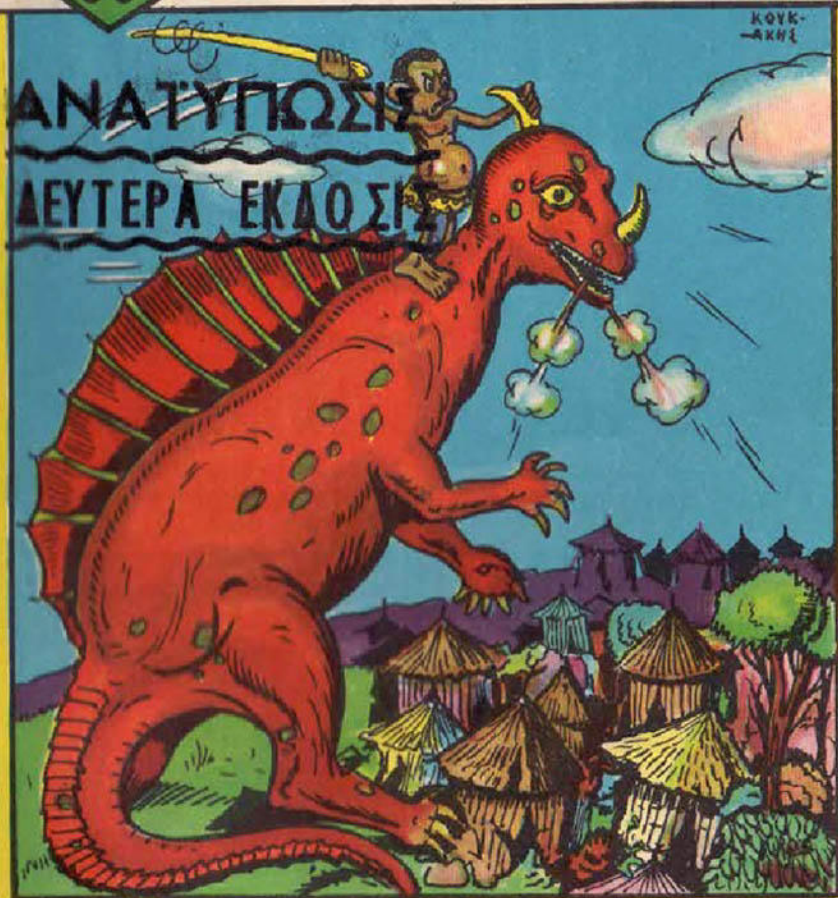

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
59

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Οί άγριοι άραπάδες σκοτώνουν με τὰ πρωτόγονα τσεκούρια
τους τούς άμοιρους έλέφαντες. 'Ο Μάξ "Αρλαν τούς κτυπάει με
τò δούρδουλα για νά κάνουν γρήγορα.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ένα μεγαλόσωμο πεινα-
σμένο λιοντάρι παραμονεύει
κρυμμένο πλάι σέ μιά μικρή
δροσερή πηγή...

Ένα πανέμορφο έλάφι με
μεγάλα κλαδωτά κέρατα κον-

τοζυγώνει ξένοιαστο. "Έρχεται
νά σθήση τη δίψα του...

Είναι μιά άφόρητα ζεστή
τροπική νύκτα!...

Βαθεία κοιμισμένη φαίνεται
ή άπέραντη παρθένα Ζούγκλα.

Ούτε φύλλο δέν κουνιέται!

Κι' όμως: Κάτω από την πυκνή άγρια θλάσθησι, οί άνθρωποι, τὰ θεριά καί τ' άγρίμια, παίζουν τὸ προαιώνιο καί άτέλειωτο δρᾶμα τῆς ζωῆς! Τὸ δρᾶμα τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τους!

Καί νά: Τὸ πεινασμένο θείο, ἀπὸ τῆ σίγουρη κρυφώνα πού θρίσκεται κάνει ἕνα ξαφνικό πήδημα. Τινάζεται σάν βολίδα στὸν αέρα. Καί σὲ μιὰ μονάχα στιγμή θρίσκεται πάνω στή ράχι τοῦ διψασμένου ζώου!...

Ταυτόχρονα σχεδόν, μὲ τὰ τρομακτικά του σαγόνια δαγκώνει μὲ λύσσα τὸ λαϊμό του. Τὸ πνίγει γρήγορα.

"Ετσι: Θύμα καί δῆμιος σωριάζονται κάτω...

Τὸ λιοντάρι ξερογλείφεται τώρα. Καί κτυπώντας μὲ δύναμι τὸ δεξι μπροστινό του πόδι, σχίζει τὴν κοιλιά τοῦ ἀμοιρου ἑλαφιού. Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ καταβροχθίζει λαίμαργα τὰ σπλάχνα του!

Λίγο πιο πέρα, ἕνα μικρὸ χαριτωμένο γοριλλάκι τρελοπαίζει ξάγρυπνο. Ἐχει θαλήθῃ νὰ πιάσῃ κάποιο μεγάλο πράσινο θατράχι. Καί κάθε τόσο βγάζει χαρούμενες στριγγλίες.

"Ὁμως ξαφνικά, ἕνα γρήγορο σούρσιμο φθάνει σι' αὐτιά του. Αὐθόρμητα τὸ παιγνιδάριο γοριλλάκι κάνει νὰ τὸ θάλλῃ στὰ πόδια. Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὸ κρῦσ σῶμα ἐνός φιδιοῦ ἔχει ζώσει κιόλας τὸ

τροφερό κορμί του.

Τὸ αὐτοχὸ ζωάκι στριγγλίζει σπαρακτικά. Ζητάει βοήθεια!...

"Ἀλλοίμονο! Σὲ λίγες στιγμές ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λαρύγγι του. Τὰ ματάκια του θολώνουν. Τὸ στόμα του ἀνοίγει. Καί ἡ γλῶσσα του βγαίνει ἔξω μαζί μὲ τὴν ψυχὴ του. Εἶναι νεκρό!

Τὸ πεινασμένο φίδι τοῦ τοακίζει τώρα τὰ κόκκαλα. Τὸ καταβροχθίζει...

Τέλος σέρνεται ἀργά. Πηγαίνει εὐχαριστημένο νὰ πέσῃ σὲ νάρκη. Νὰ χωνέψῃ...

... ..
Σ' ἕνα μικρὸ ἔλφωτο μιὰ τίγρι ἔχει μπροστά της σκοτωμένο κάποιο ζαρκάδι. Λές καί εἶναι ἑτοιμὴ νὰ τὸ καταβροχθίσῃ...

"Ὁμως κάθε τόσο βγάζει παράξενα μουγγρητά...

Περνάει ἀρκετὴ ὥρα. Τὸ αἰμοδόρο θείο ἀκόμα δὲν ἔχει ἀγγίξει τίς νόστιμες σάρκες τοῦ ζαρκαδιοῦ. Μόνο ἔξακολουθεῖ νὰ μουγγρίζει. Νὰ μουγγρίσῃ ἀτέλειωτα. Σάν κάτι νὰ προσμένῃ...

Καί νά: Κάποτε φθάνει ἀργὰ ἐκεῖ μιὰ ἄλλη τίγρι. Σκύθει λαίμαργη πάνω στὸ σκοτωμένο ζαρκάδι. Κάνει νὰ τὸ δαγκώσῃ...

Μὰ τότε κάτι παράξενο καί ἀπίστευτο γίνεται:

Τὸ πρῶτο θείο σηκώνει ἀπότομα τὸ δεξι μπροστινὸ πόδαρι του. Καί σ' αὐτὸ κρατᾷ φονικό μαχαίρι. Ἐνα μαχαίρι πού τὸ καρφώνει μὲ

δύναμι και λύσσα στην καρδιά της δεύτερης τίγρης...

Εκείνη, θγάζει σπαρακτικό ούρλιαχτό πόνου. Και σωριάζεται κάτω νεκρή.

Η πρώτη τίγρι σηκώνεται τώρα όρθή. Τινάζει από πάνω της την ξένη προβιά που φοράει. Είναι ένας γιγαντόσωμος μαύρος Ιθαγενής.

Τέλος, με τό μαχαίρι του, γδέρνει γρήγορα τό σκοτωμένο θειριό. Υστερα ρίχνει τις δυό προβιές στον ώμο του : την παλιά και την καινούρια.

Φορτώνεται και τό ζαρκάδι που είχε χρησιμοποιήσει για δόλωμα. Και ξεκινάει χαρούμενος παίρνοντας τό δρόμο του γυρισμού.

Τέτοια και άλλα άγρια δράματα άλληλοσπαραγμού παίζονται κάτω από την πυκνή παρθένα θλάση...

Κι' όμως!... Η άπέραντη Ζούγκλα φαίνεται άπόλυτα ήσυχη. Σά νά κοιμάται θαθείά!...

΄Αλαφιασμένος ό άράπης μπαίνει στην καλύβα και γονατίζει μπροστά τους :

— ΄Αφέντες μου, σώστε με! τούς λέει. Τό «Μεγάλο Θειριό» με κυνηγάει!

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΜΟΥΣΟΥΦΙΡΑΙΟΙ

“Ο Γκαούρ και ο Ταρζάν—
όπως ξέρουμε — είναι αδελφω-
μένοι τώρα (*). “Ο καθ’ ένας
τους είναι έτοιμος νά θυσιάση
και τή ζωή του ακόμα γιά
τόν άλλον.

Τό ίδιο αγαπημένες είναι
και οί δυο πανέμορφες συν-
τρόφισσές τους. “Η λευκή “Αγ-
γλιδα Τζέιν και η μελαψή
“Ελληνίδα Ταταμπού.

“Ισως ή “Αρχόντισσα τής
Ζούγκλας νά μὴν ἔχη, κατά
θάθος, κακιά ψυχή! “Ισως ή
αγιάτοετη κρυφή ἄνθρωπος
γιά τόν ὑπέροχο “Ελληνα γί-
γαντα, νά τής θολώνη κάθε τό-
σο τό νοῦ. Νά τήν παρασύρῃ
σέ πράξεις πού οὔτε σὸ χα-
ρακτήρη, οὔτε στήν ἀνατροφή
τῆς ταιριάζουν.

“Ομως τώρα — ὅπως φαίνε-
ται — ἔχει καταλάβει τό λά-
θος τῆς. “Εχει πάρει τήν ἀ-
πόφασι νά μείνῃ, γιά πάντα,
καλή. Νά γίνῃ κι’ αὐτὴ μιὰ
ὑπέροχη γυναίκα, σάν τήν Τα-
ταμπού!

Μά οὔτε και ο Ταρζάν, ὁ
δοξασμένος “Αρχοντας τῆς
Ζούγκλας, φταίει γιά τίς κα-
κὲς πράξεις πού μερικὲς φο-
ρὲς κάνει. “Ενας ἄλλος κρυ-
φός καὶ μὸς σπαράζει κι’ αὐ-
τονοῦ τὰ στήθεια. Μιὰ μεγά-
λη τραγωδία παίζεται στήν
καρδιά του. Γιατί ἀγαπάει κι’
ἀκαίνως τήν πανώρια συντρό-

φισσα τοῦ Γκαούρ. Τὴν ὑπέρο-
χη μελαψή Κόρη τῆς Ζούγ-
κλας!

Τό αἶσθημ’ αὐτό, ἀλλοίμο-
νο, τὸν ἔχει κάνει, ἀπὸ καιρὸ,
ἀφάνταστα δυστυχισμένον. “Η
φαρμακερὴ ζήλεια και ὁ πό-
νος πού νοιώθει στήν καρδιά,
τοῦ σαστιίζουν τό λογικόν. Τὸν
τραβᾶνε πότε-πότε, χωρὶς νά
τό θέλῃ, ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο
τῆς τιμῆς και τοῦ καθήκοντος.

“Ομως τώρα ἔχει κι’ αὐτὸς
πάρει τὴ μεγάλη και δύσκολη
ἀπόφασι: Θά πνίξῃ τὴν τρελ-
λὴ καρδιά του! Θά μείνῃ γιά
πάντα ἕνας καλὸς και ἀγαπη-
μένος ἀδελφός! “Ενας πιστὸς
και τίμιος σύντροφος τοῦ θρυ-
λικοῦ “Ελληνα γίγαντα. Τοῦ
ὑπέροχου Γκαούρ!

Και τώρα, ὡς πετάξουμε μὲ
τὴ φαντασία μας στήν ξυλῆνια
καλύβα τοῦ Μάξ “Αρλαν.

Περασμένα μεσάνυχτα φθά-
νοῦμ’ ἐκεῖ. “Η καλύβα εἶναι
φωτισμένη. Μιὰ ἀσυνήθιστη
κίνησι παρουσιάζεται ἀπόψε:
Γέλια, φωνές, θλαστήμιες,
τσουγγρίσματα ποτηριῶν. Με-
γάλη φασαρία και κακὸ!...

“Ο “Αμερικανὸς τυχοδιώκτης
ἔχει μουσαφίραιους: “Εναν ἄν-
τρα και μιὰ γυναίκα.

Εἶναι παλιοὶ φίλοι τοῦ ἀπὸ
τὴν ἐποχὴ πού ζοῦσε στήν “Α-
μερικὴ. Συνεργάτες στίς σκο-
τεινές, τότε, ἐπιχειρήσεις του.

“Ο ἄνδρας εἶναι ὁ φοβερός
και τρομερὸς λαθρέμπορος
Κάρχαν. Καὶ ἡ γυναίκα, ἡ ὁ-
μορφὴ συντρόφισσά του Ραν-
τάλ. Σαράντα χρόνων αὐτὸς.

(*) Διάθασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος ἀρ. 58.

Εικοσιπέντε εκείνη.

Ήρθαν και οι δύο τους στη Ζούγκλα για πολύ σοβαρές υποθέσεις.

Ο Κάρχαν έχει άπαίσια δψι κακοποιού. Μοιάζει με δραπέτη των κατέργων.

Στην πατρίδα του ήταν επαγγελματίας δολοφόνος. Για έκατό δολάρια μπορούσε να σκοτώσει και τη μάνα του την ίδια ακόμη.

Στο σουλούπι του: κοντόχοντρος άνδρας. Γερός όμως και χεροδύναμος! Με πλατεία στήθεια και τετράγωνους ώμους!

Η Ραντάλ — το αντίθετο — είναι μία μεγαλόσωμη γυναίκα. Πολύ πιο ψηλή απ' αυτόν. Με βασιλικό παράστημα και ξωτική μορφή...

Όμως, το μυαλό της είναι σατανικό και καταχθόνιο. Η ψυχή της φαρμακρή σαν το δόντι της οχιάς. Η καρδιά της σκληρή και κρύα σαν την πέτρα. Και η συνειδησί της, ανύπαρκτη!...

Η ύπαρξί της ολόκληρη είναι βουτηγμένη στο βούρκο της διαφθοράς. Δεν είναι παρά μία γυναίκα γεννημένη για να σκορπίσει γύρω της τη συμφορά και τον όλεθρο!

Φοβερά και άμετρητα εγκλήματα συνδέουν τη Ραντάλ και τον Κάρχαν. Έτσι ο ένας φοβάται και μισεί τον άλλον. Όμως και χωριστά, τους είναι αδύνατο να ζήσουν!

Και νάτους: Κάθονται τώρα γύρω στο μοναδικό τραπέζι της καλύβας του Άμερι-

κανού φίλου τους. Πίνουν δυνατό ρούμι. Καπνίζουν βαρεία τσιγάρα.

Το άπαίσιο ζευγάρι έχει μεθύσει. Κουβεντιάζουν όλοι δυνατά σ'ά να μαλλώνουν.

Ο Μάξ "Αρλαν μόλις έχει γυρίσει στην καλύβα του. Φαίνεται άλαφιασμένος και άνησυχος.

Ο πιστός μαύρος υπηρέτης του Άμερικανού τυχodiώκτη λείπει αυτή τη στιγμή έξω. Ο Κάρχαν και η Ραντάλ τον έχουν στείλει από νωρίς να σκοτώσει κανένα τρυφερό ζαρκάδι. Όμως άργεί πολύ να γυρίσει.

Ο Άμερικανός τυχodiώκτης κουνάει πένθιμα το κεφάλι του :

— Σίγουρα κανένα πεινασμένο λιοντάρι θα τον καταβρόχθισε!

Οι δύο μουσαφिरαίoi δέν δίνουν σημασία. Το ζήτημα που τους ενδιαφέρει είναι άλλο :

Ο Μάξ "Αρλαν, τώρα τελευταία έχει πάψει να στέλνει σ' αυτούς τα πολύτιμα έλεφαντόδοντα που μαζεύει στη Ζούγκλα. Και φυσικά έχουν χάσει τα τεράστια κέρδη που απέκόμιζαν απ' αυτά!

Νά ποιός είναι ο λόγος που έκαναν ένα τόσο μακρινό ταξίδι εδώ στη Ζούγκλα. Ήρθαν να μάθουν και να δουν τί συμβαίνει.

Ο πανώριος τυχodiώκτης προσπαθεί να δικαιολογηθεί :

— Τί να σ'ας κάνω, αγαπητοί μου! Είναι αδύνατο πιά να δουλέψω στη Ζούγκλα : Ο

Γκαούρ και ο Ταρζάν είναι τώρα αγαπημένοι. Μὲ κυνηγάνε και οἱ δυὸ μαζί. Δὲν ἀφίνουν τοὺς ἀραπάδες μου νὰ στήνουν πιὰ παγίδες... Μᾶς ἐμποδίζουν νὰ σκοτώνουμε τοὺς ἐλέφαντες...

»Ἔτσι εἶναι, φίλοι μου!... Ὅσον καιρὸ οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ γίγαντες μάλλωναν καὶ τραγόντουσαν, μποροῦσα νὰ κάνω ἥσυχος τὴ δουλειά μου. Ὀλόκληρες καραβιὲς «κόκκαλα» σᾶς ἔστειλνα. Ἔτσι, κι' ἐγὼ κέρδιζα, κι' ἐσεῖς θησαυρίζατε!... Ὅμως τώρα, κάθονται μὲ σταυρωμένα χέρια. Σὲ χλωρὸ κλαδὶ δὲν μᾶς ἀφήνουνε!...

»Νά: Κι' ἀπόψε μᾶς κυνήγησαν πάλι!... Λίγο ἔλειψε νὰ χάσω καὶ τὴ ζωή μου!...

Ὁ τρομερὸς Κάρχαν πού τὸν ἀκούει, καγχάζει μεθυσμένα :

— Χά, χά, χά!... Κρίμας ἐσέναι, Μάξ! Ἐγὼ, στὴ θέσι σου, θά ντρεπόμουναι! Κρίμας τὸ μπόι καὶ τὴν παλικάριά σου!

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχодиώκτης κατσομφίζει:

— Μὰ τί; Τί μπορῶ νὰ κάνω;

Τὰ μάτια τῆς κακιᾶς Ραντὰλ σκοτεινιάζουν καθὼς τοῦ ἀποκρίνεται :

— Ξεχνᾶς λοιπόν, λεθέντη μου, γιατί ὁ Θεὸς ἔφτειαξε τὸ Χάρο; Τὸν ἔφτειαξε γιὰ νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴ μέση τοὺς ἐχθρούς μας! Μὰ τόσο... ἄθεος ἔχεις γίνεῖ λοιπόν ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

Καὶ ἡ ὁμορφὴ Ἀμερικανίδα γελάει μεθυσμένα γιὰ τὸ ἔξυπνο καλαμπούρι πού εἶπε. Σχεδὸν ἀμέσως σηκώνει τὸ ποτήρι τῆς ξεφωνίζοντας μ' ἐνθουσιασμό :

— Ἐβίβαα!... Στὴν ὑγεία τοῦ Χάρου παιδιά!

Ὁ Μάξ Ἀρλαν θυμῶναι ἀφάνταστα. Πετιέται ὀρθός. Χουφτιάζει τὸ ποτήρι του. Τὸ κατεβάζει μονορροῦφι. Ὑστερα τὸ κτυπάει στὸ τραπέζι μὲ δύναμι καὶ ὀρμή. Τὸ σπάζει. Τὸ χέρι του κόβεται. Ματώνει.

Τέλος, κυττάζει ἄγρια τοὺς δυὸ φιλοξενουμένους του:

— Σᾶς συχαίνομαι! τοὺς λέει. Ἐδῶ στὴ Ζούγκλα δὲν ἔχουμε φίδια τόσο φαρμακερὰ σάν κι' ἐσεῖς!

Καὶ προσθέτει ἀμέσως καὶ κατηγορηματικά:

— Ποτέ πιὰ δὲν θά ξαναδουλέψω μαζί σας! Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν ἔχουν δίκην : Εἶναι μεγάλο ἔγκλημα νὰ δολοφονῶ τοὺς ἐλέφαντες! Γι' αὐτὸ θά φύγω. Θά ξαναγυρίσω στὴν Ἀμερικὴ. Θέλω νὰ ζήσω τίμια!... Ἐξω λοιπόν ἀπ' τὴν καλύβα μου, γουρουνία! Ἐξω ἀνθρωπόμορφα θεριά!...

Ὁ Κάρχαν κυττάζει ἀτάραχος καὶ μὲ περιφρόνησι τὸν Μάξ Ἀρλαν :

— Ἀλλοίμονό σου ἂν ξαναγυρίσης στὴν Ἀμερικὴ, φίλε μου! τοῦ κάνει. Μιά ἀναπαυτικὴ ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα σὲ περιμένει! Φεύγοντας ἀπὸ καὶ εἶχες πολλοὺς λογαριασμοὺς μὲ τοὺς Νόμους καὶ τὴ Δι-

‘Η Χουχού σηκώνει απότομα τὸ παχουλὸ χεράκι της καὶ δίνει τρομερὸ κτύπημα στὸ σβέρκο τοῦ Ποκοπίκου. ‘Εκεῖνος γυρίζει σὰν σβούρα.

καιοσύνη. “Αν δὲν κάνω λάθος, τοὺς ἄφησες ἀνεξόφλητους. “Ετσι δὲν εἶναι;

‘Ο πανώριος τυχодиώκτης κατεβάζει ἔωρα τὸ κεφάλι. Ξανακάθεται στὴ θέσι του. Τὰ λόγια τοῦ ἀπαίσιου Κάρχαν τὸν ἔχουν συντρίψει.

‘Η πανέμορφη μεγαλόσωμη Ραντάλ τὸν κυττάζει ἀγέρωχα :

— Θὰ κάνης ὅ,τι σὲ διατάζουμε, ὁμορφονεῖέ μου! τοῦ λέει. ‘Ο Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν — ὅπως λές — στέκοντ’ ἐμπόδιο στὴ δουλειά σου. Πρέπει

λοιπὸν νὰ βγοῦνε γρήγορ’ ἀπὸ τὴ μέση: Θὰ τοὺς δολοφονήσης!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ !

Ξαφνικά, ἡ φοβερὴ γυναῖκα οταματάει. “Ολοι μαζί ἀφαιγγεῖται ἀνήσυχτοι.

Μιά υπόκωφη φωνὴ φθάνει, ἀπὸ πολὺ κοντά, στ’ αὐτιά τους. Σὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ ἀπαίσιο στόμα βρυκόλακα:

— ‘Ο Γκαούρ δὲν φοβάται κανένα!... ‘Ο Ταρζάν δὲν δει-

λιάζει ποτέεεε!... "Οποιος τὰ θάζει μαζί τους, μετανοιώνει πικράααα!

"Ο Μάξ "Αρλαν, ο Κάρχαν και η Ραντάλ πετιώνται όρ-θοί. Γυρίζουν, ψάχνοντας με τὰ μάτια τους τήν καλοφωτισμένη καλύβα. "Όμως κανένας άλλος δέν θρίσκεται μέσα σ' αὐτήν...

Παραξενεύονται άφάνταστα!

Με θιάσι τώρα άνοίγουν τήν πόρτα. Βγαίνουν έξω στο ύπαιθρο. Ψάχνουν γύρω: έδω, εκεί, παντού...

Καί πάλι τίποτα. Χαμένος ο κόπος τους. Καμμιά ζωντανή ύπαρξι δέν άντικρύζουν πουθενά...

Τέλος, ξαναμπαίνουν σιωπηλοί και συλλογισμένοι στήν καλύβα.

Καί νά: "Η ίδια πάλι υπό-κωφη φωνή ξανακούγεται:

— "Ο Γκαούρ δέν φοβάται κανένα! "Ο Ταρζάν δέν δειλιάζει ποτέεεε! "Οποιος τὰ θάζει μαζί τους μετανοιώνει πικράααα!...

"Ο Μάξ "Αρλαν θγάζει μιά άγρια κραυγή:

— "Εεεε!.. Ποιός διάβολος είσαι λοιπόν; Γιατί κρύβεσαι; Παρουσιάσου μπροστά μας!

"Ο άόρατος άγνωστος κάνει ν' άποκριθί:

— Είμαι ό...

"Όμως σταματάει άπότομα. Γιατί γρήγορο άνθρώπινο ποδοβολητό άκούγεται. Κάποιος τρέχει. Φθάνει γρήγορα έξω από τήν καλύβα. Μ' ένα άπότομο σπρώξιμο άνοίγει τήν

πόρτα της.

"Ενας γιγαντόσωμος άρά-της άλαφιασμένος, μπαίνει σάν σίφουνας μέσα.

Τὰ μάτια του γουρλωμένα από τόν τρόμο. Στο πρόσωπό του ζωγραφισμένη ή φρίκη! Τό δέος!

Είναι ο καλός και πιστός ύπηρέτης του Μάξ "Αρλαν.

"Ο άμοιρος μαύρος σωριάζεται μισοπεθαμένος στά πόδια του λευκού "Αφέντη του. Τρέμει σάν τό ψάρι στη στεριά. Ένώ ή φωνή του άκούγεται θρακνή και πνιγμένη:

— Βοήθειασα! Σώσε με! Τό «Μεγάλο θεριό» με κυνηγάει! "Όπου νάναι θά φθάση κι' έδω!...

"Ο άπαίσιος Κάρχαν τινάζει τό πόδι του. Δίνει στόν τρομαγμένο άράτη μιά φοβερή κλωτσιά:

— Σκάσε φοφίμι! Με αὐτά δέν μᾶς ξεγελάς. Έσύ λοιπόν μούγγριζες πρίν. Ποῦ στο διάβολο είχες κρυφτή; Χά, χά, χά!...

"Όμως άλλοίμονο: Τό μεθυσμένο γέλιο του κακούργου πνίγεται άπότομα στο λαρύγι του.

Μιά τρομακτική γροθιά του Μάξ "Αρλαν τόν έχει θρή στο πρόσωπο. Τόν σωριάζει πέντε θήματα πέρα!... Ένώ ταυτόχρονα μουγγρίζει:

— Νά!... «"Αφέντες», μέσα στήν καλύβα μου, δέν θέλω!

"Ο Κάρχαν πετιέται άμέσως όρθός, τραβώντας τό μαχαίρι του. Τό ίδιο κάνει κι' ο Μάξ.

Οί δυο τρομεροί άντίπαλοι

προχωρούν άργά τώρα. Ζυγώνουν με προσοχή ό ένας τόν άλλον. Καί σφίγγοντας τά φονικά μαχαίρια τους έτοιμάζουνται ν' άλληλοσπαραχθούν.

Τά μάτια τής σατανικής Ραντάλ σκοτεινιάζουν ξαφνικά παράξενα. Ένώ μιá λάμψη άγριας χαράς φωτίζει τό πανέμορφο έγκληματικό πρόσωπό της.

Είναί φανερό πώς θέλει νά ρίξη λάδι στη φωτιά.

— Πρόσεξε Κάρχαν! φωνάζει στο σύντροφό της. "Αν ό Μάξ καταφέρει νά σέ σκοτώσῃ, θά γίνω δική του συντρόφισσα!...

"Ο άπαίσιος κακοϋργος φρενιάζει ακούγοντας τά φαρμακερά λόγια της. Καί κάνει νά κτυπήσῃ πρώτος τόν μισητό αντίπαλο...

"Ομως ό 'Αμερικανός τυχοδιώκτης προφθαίνει. Μὲ μιá άφάνταστα γρήγορη κίνησι καταφέρει ν' αποφύγῃ τή θανατερή μαχαίριá!... Κί' έταιμάζεται νά κτυπήσῃ αὐτός.

Μά οὔτε κι' εκείνος προφθαίνει. Γιατί ή άγνωστη υπόκωφη φωνή τούς κάνει πάλι νά μαρμαρώσουν :

— "Ο Γκαούρ δέν φοβάται κανένα!... "Ο Ταρζάν δέν δειλιάζει ποτέεεε! "Οποιος τά βάζει!...

"Ολοι μαζί σηκώνουν τώρα τά κεφάλια τους. "Η φωνή τοῦ «Φαντάσματος» σά ν' ακούγεται άπό ψηλά :

— . . . μαζί τους, μετανοιώνει πικράαα!...

"Ο Μάξ "Αρλαν καί ό Κό-

χραν ξεχνάνε με μιáς τόν άλληλοσπαραγμό τους. Βγαίνουν γρήγορα έξω. Ψάχνουν με τά μάτια τους τή σκεπή τής καλύβας.

Καί νά : Πίσω από τήν καπνοδόχο κάτι ξεχωρίζουν. Σάν μιá παράξενη μαύρη σκιά...

Στιγμή δέν αφήνουν νά χαθῇ. Καί οι δυό άνδρες σκαρφαλώνουν άμέσως επάνω...

Στό μεταξύ έχει θγῇ έξω καί ή Ραντάλ. Κυττάζει με φρίκη τήν παράξενη σκιά. Ξεφωνίζει τρομαγμένη :

— Βρυκόλακαας! Βρυκόλακαας!...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ «ΣΦΑΧΤΗΣ»!

"Ας διακόψουμε όμως έδώ τή δραματική αὐτή σκηνή. Καιρός είναι νά χαμογελάσουμε καί λίγο με τά κατορθώματα τοῦ φοβεροῦ καί τρομεροῦ Ποκοτίκο.

"Απόψε τή νύκτα ό θρυλικός Γκαούρ καί ό δοξασμένος Ταρζάν, είχαν μιá τρομακτική περιπέτεια.

Κλείστε λοιπόν τά μάτια σας... Μὲ τή φαντασία μας θά δοῦμε ολοζώντανα μπροστά μας τά συνταρακτικά αὐτά γεγονότα. Σά νά διαδραματίζονται αὐτήν τώρα τή στιγμή.

Καί νά :

Είναί σούρουπο. "Ο ξεκαρδικός νάνος φθάνει μελαγχολικός καί θλιμμένος στην κορφή τοῦ περήφανου έλληνικοῦ βουνού...

Στό δεξί του χέρι κρατάει

δυο μεγάλα αὐτιά...

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού κάθονται, πλαῖ-πλαῖ, ἔξω ἀπὸ τὴν πέτρινη σπηλιά τους. Κουβεντιάζουν χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι!

Ἡ πανώρια μελαψή Κόρη ἔχει διάθεσι νὰ διασκεδάσῃ.

— "Ε, Ποκοπίκο! φωνάζει μόλις τὸν βλέπει.

— Μπαρδόν, περικαλῶ; τῆς κάνει ἐκεῖνος.

— Πῶς πῆγε τὸ κυνήγι σου, σήμερα; Χτύπησες τίποτα;

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας ἀναστενάζει:

— Δὲν θαρειέσαι, κυρά Λουκούμω μου... Οἱ ἄγριοι κονι-κλαράδες ὅσο παγαίνουν κι' ἐξηφανίζονται ἐκ τῆς Ζουγκλίας. Ἡ θρυλικὴ χατζάρα μου τοὺς ἔχει ρημάξει. Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ἡ Ταταμπού τὸν ρωτᾷ με προσποιητῇ συμπόνια:

— Κανέναν δὲν θρῆκες λοιπόν;

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει:

— Τρακάρησα ἕναν, ποὺ λέει ὁ λόγος!...

— Καὶ τὸν σκότωσες;

— Μπάαα!... Μονάχα τ' αὐτιά του... ἀποκεφάλισα! Κι' ἀμέσως τῷθαλε στὰ πόδια, ὁ... ἄνθρωπος!

— Δὲν τὸν κυνήγησες;

— Μῶρ' τί μᾶς λές; Νὰ μὲ περάσῃ, δηλαδῆς, γιὰ... ξελιγωμένο;

— Καὶ τὸν ἄφησες νὰ φύγῃ ἔτσι;

— "Οχι. Τοῦ φώναξα: «Στάσου, θρὲ κόνικλε, παιδί μου! Στάσου νὰ σὲ κατασφάξω!

Τόσο σκληρόκαρδος εἶσαι, θρὲ παληορεμπεςκέ; Οὐδόλως μὲ λυτεῖσαι ποῦ.. πεινάω;

— Λοιπόν;

— Τίποτις. Αὐτὸς τὸ χαθὰ του. Δὲν μὲ ἄκουγε, ὁ φουκαράς.

— Γιατί;

— Τοῦ εἶχα κόψει... τ' αὐτιά, γλέπεις!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει στὸν Γκαούρ.

— Ἄν ἀγαπῆς τὴ λεγάμενη, τοῦ κάνει, πάτα φρένο στὸ χαχανιτὸ τῆς. Ἀλλέως ξιφουλκῶ τὴν ἀστραφτερὴ χατζάρα μου καὶ σέ... χηρεύω στὸ πῖ καὶ φί!

Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή κατι θυμᾶται. Καὶ τὸ κωμικὸ τοῦ πρόσωπο σκοτεινιάζει:

— Ἀσ'τα, μάγκα! Ποῦ νὰ στὰ λέω!...

— Τί τρέχει;

— Ὁ Ἀμαξάρλαν κι' οἱ ἀραπάδες τοῦ ξαναρχίσανε τὸ ἴδιο «βιολὶ».

— Τί βιολὶ; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Ὁ νᾶνος τοῦ ἐξηγεῖ:

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ πῶς ξαναρχίσανε νὰ θαρᾶνε τὴν Ἱδια... «βιόλα».

Ἀντιλαβοῦ τώρα;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γυρίζει ἀδιάφορος. Συνεχίζει τὴν κουβέντα τοῦ μὲ τὴν Ταταμπού.

Ὁ Ποκοπίκο ἐπιμένει ὁμῶς:

— “Εεε, μπάριμπα Τέτοιε !
Μην κάνης τὸ κορόϊδο, καθότι
πρόκειται περὶ σοβαροῦ πραγ-
μάτου!

— Τί, ἐπὶ τέλους; Μίλησε
καθαρὰ. Τὰ βιολιά καὶ τὶς
βιόλες δὲν τὰ καταλαβαίνω.

‘Ο νῆνος γνωματεύει:

— Καθότι τυγχάνεις θλάξ
μέ... νότες!

Καὶ συνεχίζει :

— ‘Ο ‘Αμαξάρλαν, σοῦ λέω:
Σκοτώνει πάλι τὰ φουκαριά-
ρικα τὰ ἐλεφαντάκια!

— Εἶσαι θέβαιος; κάνει χα-
μένα ὁ Γκαοῦρ.

— “Ὅπως σέ γλέπω καὶ μέ

γλέπεις. ‘Αφοῦ τὸν εἶδα μέ τὶς
ματάρες μου!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας πετιέ-
ται ὀρθός :

— ‘Αλήθεια;! Ξανάρχισε
λοιπὸν τὴν ἴδια δουλειά;

— Ναί, τὴ «βιόλα» του, δὲν
σοῦ εἶπα; Αὐτὸ ἐννοοῦσα!

— Καὶ τοῦ στήνουνε τώρα
τὶς παγίδες τους;

— Βορειονοτίως. ‘Εκεῖ κατὰ
τὸ λημέρι τοῦ μπαρμπαδαινό-
σαυρου. Τοῦ Νταμπούχ, ντέ!

‘Ο Γκαοῦρ φαίνεται διαστι-
κός.

— Ταταμπού, φεύγω! κάνει
στή συντροφισσά του. Θὰ τρέ-

Πρὶν ὁ μανιασμένος “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας πλησιάσῃ, ὁ Μάξ
“Αρλαν προφθαίνει καὶ τὸν πυροβολεῖ. “Ὅμως ἡ σφαῖρα του
δὲν βρίσκει τὸ στόχο της...

ἐν νά θρωῖ τὸν Ταρζάν. Πρέπει κι' οἱ δυὸ μαζί, νά τοὺς κυνηγήσουμε. Νά σταματήσῃ αὐτὸ τὸ κακό!...

Ὁ νῆνος συμφωνεῖ :

— Σωστά! Καθότι μὲ τὶς παγίδες ποὺ στήνουνε γιὰ τὰ ἐλεφαντάκια, μοῦ τρομάζουνε τοὺς ἄγριους κονίκλους!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξεκινάει τώρα. Ἡ Ταταμπού κάνει νά τὸν ἀκολουθήσῃ :

— Θάρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, Γκαούρ.

Ὁ Ποκοπικό τὴν ἐμποδίζει :

— "Ἄλτ καὶ παραπόδα, πλάσμα τρυφερῶδες! Πρόκειται περὶ σύρραξι καὶ μακελειό! Αἱ γυναῖκες περιτεύουν! Ἐμεῖς οἱ ἄντρες θὰ κάνουμε καλὰ!

Καὶ ἀκολουθεῖ ἀγέρωχος τὸν Γκαούρ...

"Ἐτσι κατεβαίνουν τ' ἀτέλειωτ' ἀπόκρημνα θράχια. Φθάνουν κάτω. Παίρνουν κατεύθυναι πρὸς τὴ Δύσι. Τραβᾶνε γιὰ τὴ μακρινὴ σπηλιὰ τοῦ "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

"Ἐχει ἀρχίσει πιά νά σκοτεινιάζῃ...

Ὁ νῆνος, ποὺ προχωρεῖ θαρρὺς καὶ συλλογισμένος, μουρμουρίζει σὲ μιά στιγμὴ :

— Ἀπόψε διψᾶω γιὰ αἷμα! Λές κι' ἔχω φάει... σαρδέλλες! Ἡ θρυλικὴ χατζάρα μου θὰ θερίσῃ ψυχάρες!... Ἐνα μονάχα φοβοῦμαι καὶ ἀνησυχῶ...

Ὁ Γκαούρ γυρίζει τὸ κεφάλι του :

— Τί, Ποκοπικό :

— Μὴ μὲ ξελιγώσουνε στήν... καρπαζά!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ

Τέλος, φθάνουν κάποτε στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἢ Τζέιν, ὁ Μπέιμπυ καὶ ἡ Χουχού, θρίσκονται ὕλοι ἐκεῖ. Τοὺς ὑποδέχονται μ' ἐνθουσιασμό.

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἡ Χουχού ἀγκαλιάζει τὸν μικροσκοπικὸν «Ἀντρακλά» τῆς.

— Ποῦ νά στὰ λέω, χρυσό μου! τοῦ κάνει. Χτές τῇ νύξ σὲ εἶδον ἐπὶ τοῦ ὕπνου μου!

— Τί ἔκανε λέει!;

— Σὲ ὄνειρεύθην ἐντὸς τοῦ ὄνειρου μου! Ἀντελήφθης, θλάξ;

— Πότε μωρὴ Κονίκλα;

— Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφοφολόγουν κοιμισμένη!...

— Καὶ τί ὄνειρο εἶδες;

— "Ἡσουνα, λέει, δεσποινίς! Φοροῦνς φαρδεῖά φούστα καὶ μεταξωτὸ φουρώ! Μούρλια ἤσανε, ποὺ κακοχρονονάχης!...

Ὁ νῆνος τὴ σπρώχνει :

— Κᾶνε στήν μπάντα, θρέ... κρεατοεληγά! Δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μούτρα σου! Τοῦ λόγου μου θὰ πάρω ἀπὸ... Ταταμπού καὶ ἄνω!...

Ἡ πυγμαία σηκώνει ἀπότομα τὸ παχουλὸ τῆς χέρι. Τοῦ δίνει στὸ σῆρκο μιά θροντώδη καρπαζιά:

— Νάααα!... Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό φέρνει μερικὲς βόλτες σὰν σβούρα. Ὑστερα ἀναστενάζει βίαια :

— Μὲ τίς ὕγιες μου! Πολὺ

«Ὁ γουστάρω ἀδερφοῦλα μου!
Σερβίρεις στράκα ξευπη! Γι'
αὐτὸ σὲ χαίρομαι!... Ἀλλοιῶς
θὰ σ' ἐσφάζα ὑπὲρ Πατρίδος!

Στὸ μεταξύ, ὁ Γκαοὺρ λέει
στον Ταρζάν καὶ στὴ Τζέιν τὰ
καθέκαστα. Καὶ οἱ δύο τοὺς
τὸν ἀκοῦνε μ' ἐνδιαφέρον καὶ
προσοχή.

Ὁ Μπέιμπυ — ὅπως ξέρου-
με — ποὺ πέρασε τὴ φοβερὴ
λαχτάρα στὶς τρομακτικὲς δα-
γκάνες τοῦ τεράστιου στερια-
νοῦ χταποδιοῦ, ἔχει μεταμορ-
φωθῇ τῶρα (*). Ἕναι ἓνα σο-
βαρὸ πιά, ξευπη καὶ ὁμορφο
παλικάρη!

Ἀκοῦει τὸν Ποκοπικό καὶ τὴ
Χουχού ποὺ κάνουν φασαρία.
Καὶ τοὺς συμβουλευε εὐγενι-
κά :

— Σᾶς παρακαλῶ!... Μὴ
φωνάζετε, παιδιά. Δὲν εἶναι
σωστό...

Ἡ «μαύρη γόησσα» ὑπα-
κούει.

— Μάλιστα, γλύκα μου! Θὰ
θγάλουμε τὸ σκασμὸ καὶ τὴν
κόρυζα. Μᾶς συγχωρεῖτε κιό-
λας!

Ὁ Ποκοπικό ὅμως παρεξη-
γίεται. Ρίχνει μιὰ ματιά γεμά-
τη περιφρόνησι στὸ γιὸ τοῦ
Ταρζάν :

— Ἄ, νὰ χαθῆς, μίστερ ἀμ-
πλαούμπλα!

Ὁ Μπέιμπυ εἶναι παιδί ψυ-
χωμένο τῶρα. Ἀρπάζει λοι-
πὸν τὸ νᾶνο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ
θγαίνει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπη-
λιάς. Ἐκεῖ τὸν παρατάει, δι-

νοντάς του ταυτόχρονα μιὰ θυ-
νατὴ κλωτσιά...

Σὰν μαύρη μπάλλα, ὁ Πο-
κοπικό, τινάζεται ψηλά, δια-
γράφοντας καμπύλη στὸ κενό.
Καὶ σωριάζεται καμμιὰ δε-
καριά θήματα πέρα...

Γρήγορα ὅμως σηκώνεται.
Καὶ ξαναγυρίζοντας ἐνθουσια-
σμένος στὴ σπηλιά, σφίγγει τὸ
χέρι τοῦ Μπέιμπυ :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, Ὑ-
ψηλότατε! Δὲν εἶσαι πιά τὸ
κοροϊδάκι ποὺ ξέραμε! Μπρά-
βο! Ἄν μοῦ γλυτώσης καὶ δὲν
σὲ σφάζω, θὰ γίνης λεθέντης
ἀντρας!

Ἡ Τζέιν ποὺ ἀκουσε — ὅ-
πως εἶδαμε — μὲ προσοχή κι'
ἐνδιαφέρον τὸν μελαψὸ γίγαν-
τα, συμβουλευε ἀμέσως τὸν
σύντροφό της :

— Νὰ πᾶς, Ταρζάν! Ὁ Μᾶξ
ἄρλαν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ
σκληρά! Δὲν ἔχει κανένα δι-
καίωμα ν' ἀφανίζῃ τοὺς ἐλέ-
φαντες τῆς Ζούγκλας μας!
Πᾶμε λοιπὸν. Θάρθῶ κι' ἐγὼ
μαζὶ σας...

Ὁ Γκαοὺρ χαμογελάει:

— Καλύτερα νὰ μείνης ἐδῶ,
Τζέιν. Καὶ ἡ Ταταμποῦ ἔμεινε
στὴ σπηλιά μας...

Ὁ Ποκοπικό τῆς τὸ ξακό-
θει :

— Τὰ «τρυφερώδη πλάσμα-
τα» νὰ κάθωνται καὶ νὰ κά-
νουνε μανικιούρ. Αὐτὲς οἱ δου-
λειές εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς...
Ἄντρακλάδες!

Ἡ Χουχού ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια :

— Μπά, ποὺ τρομάρα νὰ
σοῦρθῃ, ζωῦφιο!

(*) Βλέπε στὸ προηγούμενο
τελὸς ἀρ. 58.

Καὶ ξανασηκώνει τὸ χέρι
της γιὰ νὰ τοῦ σερβίρῃ δεύτε-
ρη καρπαζιά.

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νᾶνος τραδιέται γρήγο-
ρα καὶ τὴ γλυτώνει.

— Μεροί, μαμζέλ! Νὰ μένῃ
ἡ στράξι! Σερβιρίστηκα προη-
γουμένως!

ΤΡΑΓΙΚΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ !

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ὁ Ταρζάν
ἔχουν ξεκινήσει τώρα. Τρέχουν
κατὰ τὸ νοτιά. Ἐκεῖ ποῦ γίνε-
ται — ὅπως εἶπε ὁ Ποκοπίκο
— τὸ φοβερό μακελειό τῶν ἐ-
λεφάντων!

Ὁ νᾶνος τοὺς ἀκολουθεῖ μὲ
δυσκολία. Οἱ πατοῦσες του
κτυπᾶνε στ' αὐτιά του.

— Ἐ, ρέ μαννάδι ποῦ θὰ
κλάψουν ἀπόψε! μουρμουρίζει
λαχανιασμένος. Ἡ θρυλικὴ
χατζάρα μου θὰ κοψομεσια-
στῇ νὰ σφάζῃ!

Ἡ Τζέιν, ὁ Μπέϊμπυ καὶ ἡ
Χουχού, ἔχουν μείνει στὴ στη-
λιά.

Καὶ νά: Οἱ δυὸ θυμωμένοι
γίγαντες σταματᾶνε τώρα.
Κρῦβονται πίσω ἀπὸ πυκνά
χαμόκλαδα. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ
ὁ νᾶνος.

Ἐχουν φθάσει πιά στὸ μέ-
ρος ποῦ γίνεται τὸ κακό...

Σπαρακτικὲς φωνὲς ἐλεφάν-
των ἀκούγονται. Καὶ οἱ φλό-
γες μιᾶς μεγάλης φωτιάς φω-
τίζουν ὁλόκληρὴ τὴ γύρω πε-
ριοχή!

Πλησιάζουν μεσάνυχτα. Καὶ
ὁ οὐρανὸς εἶναι ἔδειος ἀπὸ

φεγγάρι!

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ὁ Ταρζάν ξε-
φυσᾶνε σὰν ἄγρια θηρία.
Τὰ μάτια τους σπιθίζουν σὰν
κάρθουνα ποῦ τὰ φυσάει ἀέ-
ρας!

Στὴ λάμψη τῆς ἀναμμένης
φωτιάς ξεχωρίζουν κάτι με-
γάλους παράξενους μαύρους
ὄγκους.

Εἶναι πάνω ἀπὸ δέκα γι-
γαντόσωμοι ἐλέφαντες. Πεσμé-
νοι ὅλοι κάτω. Ποῦ παλεύουν,
μάταια, οἱ ἄμοιροι γιὰ νὰ ξα-
νασηκωθοῦν, στριγγλίζοντας
σπαρακτικά.

Ἕνα μπουλούκι ἀπὸ γερο-
δεμένους ἀραπάδες, μὲ πέτρι-
να τσεκούρια στὰ χέρια, τοὺς
κτυπᾶνε μὲ λύσσα στὰ κεφά-
λια :

— Γκάπ!... Γκούπ!.. Γκάπ!..
Γκούπ!...

Τοὺς τσακίζουν τὰ γερά
κρανία. Τοὺς σκοτώνουν χω-
ρὶς ἔλεος! Χωρὶς λύπης!...

Ὑστερα, μὲ τὰ ἴδια φονικά
τσεκούρια, κόβουν τὰ πολύτι-
μα μακρυὰ καὶ κάτασπρα δόν-
τια τους!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν γυρίζει ἐδῶ
κι' ἐκεῖ κρατώντας στὸ δεξιὸ
χέρι ἕναν τρομερὸ θούρδουλα.
Κτυπάει ἀλύπητα τοὺς μαύ-
ρους σκλάβους του, οὐρλιά-
ζοντας ἄγρια :

— Γρήγορα σκυλιά!... Ἄν
δὲν τελειώσετε προτοῦ ξημε-
ρώση, θὰ σᾶς κάψω ζωντα-
νοὺς!

Καὶ ὁ θούρδουλας του σχί-
ζει τὴς ράχες τῶν μαύρων ἱ-
θαγενῶν. Χαράζει πάνω τους
ματωμένα αὐλάκια!

Τά πονεμένα οὐρλιαχτά τῶν ἀραπάδων ἀνακατώνονται μὲ τις σπαρακτικές φωνές τῶν ἐλεφάντων...

Οἱ τόνοι πού νοιώθουν οἱ σκλάβοι, ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ βούρδουλα, τοὺς ἐξαγριώνουν ἀφάνταστα. Καὶ τὰ τσεκούρια τοὺς κτυπᾶνε μὲ πιότερη λύσσα καὶ μανία τ' αἰμοιραζῶν!

Σκηνές τρόμου καὶ φρίκης διαδραματίζονται. Ὁλόκληρη ἡ περιοχή ἔχει μετατραπῇ σὲ κόλασι σωστή!...

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν ἔχουν μανιάσει! Εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξεχυθοῦν σὰν λιοντάρια ἀπὸ τὴν κρυψῶνα τους. Νὰ διώξουν τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς. Νὰ σπαράξουν τὸν λευκὸ κακοῦργο!

Ὁ τετραπέρατος Ποκοπικό καταλαβαίνει τὸ φοβερὸ μακελειὸ πού πρόκειται νὰ γίνη. Καὶ κάνει νὰ στρίψει, μουρμουρίζοντας παλικάρισα :

— Τοῦ λόγου μου δίνω τόπο στὴν ὀργή! Ἀλεθρουάρ μάγκες καί... αἰωνία σας ἡ μνήμη!

Ὁ Γκαούρ προφταίνει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι :

— Τρελλάθηκες; Ποῦ πᾶς; Θὰ σὲ δοῦνε!

— Κι' ἐλόγου σου τί φοβάσαι; Μὴ μέ.., δοῦνε καὶ μέ... ματιάξουνε;

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀτρόμητος καὶ ὑπέροχος Ταρζάν θγάζει τὴ φοβερὴ κραυγὴ του:

— Ἀόοοο!... Ἀααάοοοοοο!...

Ἐνῶ ταυτόχρονα, καὶ σὰν λυσσασμένο θηρίο, ξεπετιέται

ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του. Χύνεται ἀκράτητος πάνω στοὺς ἀραπάδες! Στὸ δεξιὸ χέρι σφίγγει τὴ λαθὴ τοῦ φονικοῦ μαχαίριου του.

Οἱ μαῦροι ξαφνιαζοῦνται καὶ σαστίζουν. Παθαίνουν πανικό!

Παρατᾶνε τὰ τσεκούρια καὶ τοὺς ἐλέφαντες. Καὶ ξεφωνίζοντας μὲ ἀπόγνωση, τὸ θάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ σώσουν τὰ ματωμένα ἀπὸ τὸ βούρδουλα τομάρια τους!

Τὸ θάρρος καὶ ἡ ὁρμὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας εἶναι ὑπεράνθρωπα!

Κι' αὐτὸς ὁ Μάξ Ἀρλαν, τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή. Ὅμως γρήγορα συνέρχεται: Πετᾶει τὸ βούρδουλα καὶ τραβάει μὲ βιάσι τὸ πιστόλι του.

Τρομερὸς κρότος πυροβολισμοῦ ἀντηχεῖ ἀμέσως.

Εὐτυχῶς : Ἡ πυρωμένη σφαῖρα ἐξέφυγε. Δὲν ἔθρηκε τὸ στόχο της.

Ὁ Ταρζάν — πού σὰν ἀπὸ θαῦμα ἔχει σωθῇ — καθόλου δὲν δειλιάζει. Σὰν κεραυνὸς πέφτει ἀμέσως πάνω στὸν Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη!

Οἱ δυὸ γιγαντοσώμω λευκοὶ ἀγκαλιάζονται θανατερὰ. Παλεύουν σὰν αἰμοβόρα θηρία. Χτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία!...

Ὁ Γκαούρ ἔχει μαρμαρώσει πίσω ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα. Τὸ θάρρος καὶ ἡ ὁρμὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας τὸν συνεπαίρνουν. Βλέπει τῶρα πῶς ὁ Ταρζάν εἶναι πιὸ γενναῖος, πιὸ τρομερὸς καὶ πιὸ ὑπέροχος ἀπ' ὅσο τὸν φανταζόταν!

‘Ο Γκαούρ δίνει μιὰ τρομακτική γροθιά στο κεφάλι τοῦ ‘Αρχον-
τα τῆς Ζούγκλας. Τὸν ἀνατρέπει.

‘Ο Ποκοπίκο, πού ἔχει ἀπο-
μείνει πλάϊ του, μурμουρίζει
φιλοσοφικά :

— ‘Ε, ρε τί κάνει τὸ αἷμα
τὸ ‘Ελληνικό!... Δὲν μὲ κερ-
νᾶς κι’ ἐμένα, μωρὲ μαντρά-
χαλε, κανένα ἑκατοσταράκι
ἀπὸ δαῦτο (*) ! Οὐδεὶς πλέον

(*) ‘Ο Ταρζάν εἶχε κάποτε
τραυματισθῆ θάρειά. ‘Εχα-
σε ὅλο του τὸ αἷμα. ‘Απὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεψυ-
χοῦσε. Μὰ ὁ Γκαούρ ἔχυσε
τότε στὶς ἀδείες φλέβες του
τὸ αἷμα τὸ δικό του. Τὸ ἀ-
θάνατο ‘Ελληνικό αἷμα!...

θὰ πιάνη μπάζα μπροστά μου.
‘Αμέεεε;!

‘Εκείνη τῇ στιγμὴ τὰ πόδια
τοῦ Μὰξ ‘Αρλαν παραπατάνε.
Καὶ ὁ πανώριος τυχοδιώκτης
σωριάζεται θαρὺς κάτω!...

‘Ο Ταρζάν θρῖσκει ἀμέσως
τὴν εὐκαιρία πού ζητάει. Πέ-
φτει πάνω του. ‘Αγκαλιάζει
καὶ μὲ τίς δυὸ παλάμες τὸ λαι-
μό του. Τὸν σφίγγει μὲ ἀφάν-
ταστη δύναμι καὶ λύσσα!...

Τὰ μάτια τοῦ λευκοῦ ‘Αμε-
ρικοῦ γουρλώνουν ἀπαίσια. Τὸ
στόμα του ἀνοίγει. ‘Η ξερα-
μένη γλῶσσα του πετιέται ἔ-
ξω. ‘Ενας θραχνὸς ρόγχος

θγαίνει από τὰ πλατειά στή-
θια του!...

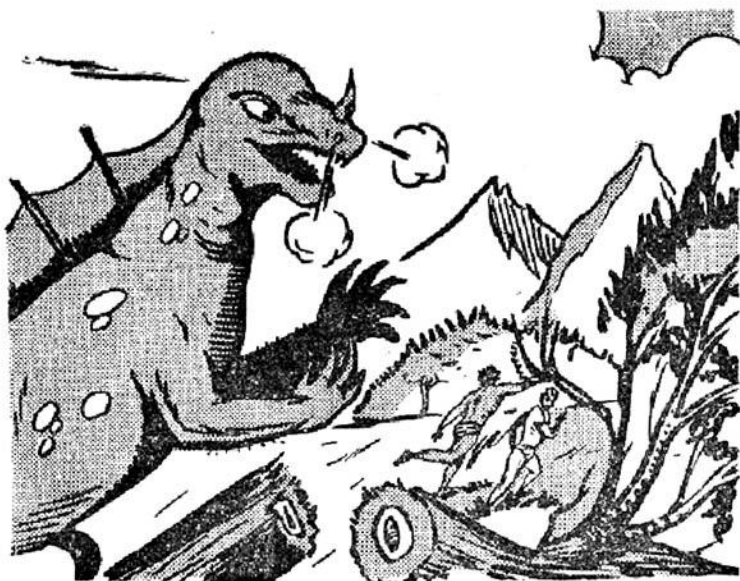
Όμως ὁ Μάξ Ἄρλαν εἶναι
νέος καὶ ἀφάνταστα δυνατὸς
ἄντρας!

Οἱ τραγικὲς στιγμὲς ποὺ
περνάει τοῦ δίνουν ὑπεράν-
θρωπο κουράγιο. Ἔτσι, κά-
νοντας μιὰ ἀπότομη καὶ ἀπε-
γνωσμένη προσπάθεια, πετιέ-
ται ὀρθός. Μαζί του σηκώνει
καὶ τὸν Ταρζάν. Ποὺ δὲν παύει
νὰ κρατᾷ γερά καὶ νὰ σφίγ-
γῃ τὸ λαιμό του.

Μαζί μέ τ' ἄλλα ὁ Ἀμερι-
κανὸς τυχοδιώκτης εἶναι καὶ
φοβερός παλαιστής! Γιὰ ν' ἀ-

παλλαγῇ λοιπὸν ἀπὸ τὴ λαθεῖ
τοῦ ἀντιπάλου του, σοφίζεται
ἓνα πολὺ ἐξυπνο κόλπο: Σπρώ-
χνει ἀπότομα τὸ κορμί του
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀρχοντα
τῆς Ζούγκλας. Καὶ τὸν σωριά-
ζει ἀνάσκελα κάτω στὸ χῶμα,
πέφτοντας κι' αὐτὸς ἀπὸ πάνω
του. Ἔτσι ὁ Ταρζάν δέχεται
στὴν πῶσι του καὶ ὅλο τὸ θά-
ρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ Μάξ Ἄρ-
λαν. Καὶ κτυπώντας δυνατὰ,
ζαλίζεται. Ἐνῶ τὰ χέρια του
ξεσφίγγονται καὶ ξεφεύγουν ἀ-
πὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου
ποὺ ζητοῦσε νὰ πνίξῃ!

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης ἔ-

Τὸ Τέραρ τῶν Τεράτων ποδοπατάει τὰ θεόρατα δέντρα τῆς
Ζούγκλας κυνηγώντας νὰ φθάσῃ τὰ δυὸ θύματά του.

χει σωθῇ πιά! Πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ λεύθερος!

“Ὁμως γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Ἀνίκανος νὰ δράσῃ. Παίρνει μονάχα θαθεῖες καὶ γρήγορες ἀνάσες. Ρουφάει μὲ λαχτάρια τὸν ἀέρα ποῦ τοῦ ἔλλειψε...”

Φαίνεται χαμένος! Μοιάζει σὰν ἄνθρωπος λιπόθυμος ποῦ στέκεται ὀρθός!

“Ὁ Ταρζάν ἐκμεταλλεύεται πάλι τὶς στιγμὲς αὐτὲς τῆς ἀδυναμίας του: Πετιέται, μισοζαλισμένος καθὼς εἶναι, ὀρθός...”

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται τὸ πεσμένο μαχαίρι του. Σκύβει, τὸ ἀρπάζει καὶ ξαναχύνεται μὲ λύσσα στὸν γιγαντόσωμο Ἀμερικανό...

“Ὁ Γκαούρ, ποῦ τόση ὥρα παρακολουθοῦσε ἀμέτοχος τὴ μονομαχία τῶν δυὸ ἀνδρῶν, ξεπετιέται τώρα ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν κρυψώνα του. Καὶ κάνοντας ἕνα τρομακτικὸ πήδημα θρῆσκεται κοντὰ στὸν Ταρζάν. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποῦ ἐκεῖνος κατεβάζει τὸ χέρι του γιὰ νὰ καρφώσει τὴν καρδιά τοῦ ἀνήμεπου Μάξ Ἀρλαν.

“Εἶται, ἀρπάζει τὸ φονικὸ τοῦ χέρι! Τὸν συγκρατεῖ:

— Μὴ, ἀδελφέ μου... Ὁ ἀντίπαλός σου δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμα. Εἶναι ἀνάνδρο νὰ τὸν χτυπήσῃς! Γιατί θέλεις νὰ ντροπιάσῃς τὸ περήφανο αἷμα ποῦ κυλάει στὶς φλέβες σου:

“Ὁ Ποκοπίκο, κρυμμένος καθὼς εἶναι, ξεφωνίζει μὲ ἀγανάκτησι:

— Βρὲ ἄφησε τὸν ἀνθρωπά-

κο νὰ κάνῃ... δουλειά του. Μπα σὲ καλὸ σου!...

“Ὁμως καὶ ὁ Ταρζάν δὲν κρατιέται. Τὸ μῖσος καὶ ἡ ὀργὴ ἔχουν θολώσει τὸ νοῦ του. Σπρώχνει θάνασσα τὸν ὑπέρροχο Ἑλληνα. Θέλει ν’ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ πιάσιμό του. Γιὰ νὰ σπαράξῃ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλο!

Καὶ νά: Ὁ Μάξ Ἀρλαν δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλθῃ. Οἱ δυὸ λευκοὶ γίγαντες ξαναπιάνονται στὰ χέρια. Μαζί τους μπερδεύεται καὶ ὁ Γκαούρ. Πασχίζει τώρα νὰ προστατέψῃ τὸν ἀγαπημένο του Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὅπως, πρὶν λίγες στιγμὲς, πάσχιζε νὰ σώσῃ τὸν ἀνήμεπου ἀντίπαλό του!

“Ὁμως ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς παρεξηγεῖ: Φαντάζεται πὼς αὐτὴ τὴ φορά καὶ ὁ Γκαούρ ἔχει χυθῇ νὰ τὸν σπαράξῃ. Καὶ ἀπὸ τ’ ἀφρισιμένα τώρα χεῖλια του θγαίνουν ἄγριες κραυγές:

— Ἀνάνδροι! Τιποτένιοι!... Δυὸ ἐσεῖς κ’ ἕνας ἐγώ!...

“Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν ἀκούει. Καὶ σὰν περήφανος Ἑλληνας ποῦ εἶναι, νοιώθει θανάσιμη προσβολή.

“Ὁ Μάξ Ἀρλαν ἔχει δίκιο. Αὐτοὶ εἶναι δυὸ, κ’ ἐκεῖνος ἕνας. Ἀλλὰ ἂν ὁ Γκαούρ παλεύει γιὰ νὰ προστατέψῃ αὐτὸν τὸν ἕνα!

“Εἴτσι, σπρώχνει ἀμέσως μὲ δύναμι τὸν Ταρζάν. Θέλει νὰ τὸν ἀποτραβήξῃ ἀπὸ τὸ μακελειό:

— Μὴ, ἀδελφέ μου! τοῦ κάνει. Εἶναι ἀνάνδρο!...

Ὁ μανιασμένος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἀκούει τίποτα! Τὸ θανατερὸ πάθος του τὸν ἔχει τυφλώσει.

Ὁ Γκαούρ βλέπει πιά πῶς μὲ τὸ καλὸ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Καὶ παίρνει τὴ μεγάλη ἀπόφασιν νὰ δρᾷ σὴ δυναμικὰ:

Μὲ πόνο καὶ σπαραγμὸ σφίγγει ἀμέσως τὴν ἀτσαλένια γροθιά του. Τρομακτικὸ κτύπημα δίνει στὸ κεφάλιν τοῦ ἀγαπημένου του Ταρζάν!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας θγάζει βαρὺ πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΥΠΟΧΩΡΕΙ!

Ὁ Μάξ "Αρλαν ξαφνιαίνεται μὲ αὐτὸ πού βλέπει. Καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια του κυττάζει παραξενεμένος τὸν μεγαψὸ γίγαντα.

Ποτέ δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ πῶς θὰ κτυποῦσε τὸ φίλο του γιὰ νὰ σώσῃ αὐτόν.

Σ' εὐχαριστῶ, Γκαούρ! ψιθυρίζει χαμένα. "Ίσως κι' αὐτὴ τὴ φορά νὰ σοὺ χρωστάω τὴ ζωὴ μου!...

Ὁ γιγαντώσωμος "Ελληνας τὸν κυττάζει ἄγρια τώρα. Μουγγρίζει μὲ λύσσα:

— "Οχι, κακοῦργε! Δὲν χτύπησα τὸν ἀδελφὸ μου γιὰ νὰ σώσω ἐσένα! Τὸν ἔβγαλα ἀπὸ τὴ μέση γιὰ νὰ μὴ γίνῃ δολοφόνος... "Ομως, τώρα πού ξανάρθες στὰ σύγκαλά σου, θὰ λογαριαστοῦμε μαζί...

Καὶ προσθέτει:

— "Εμπρὸς λοιπόν: "Αν θέλῃς νὰ πεθάνῃς μέινε. "Αν πάλι ἀγαπᾷς τὴ θρωμερὴ ζωὴ σου φύγε! Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου! Χάσου κι' ἀπ' τὴ Ζούγκλῃ!... Δὲν θέλω νὰ γορτάσω τὰ πεινασμένα ὄρνια μὲ τίς σάρκες σου!...

Ὁ ἥρωϊκὸς μαῦρος νᾶνος, φωνάζει πίσω ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα:

— Μπράβο, Γκαουράκο! Καθάρισέ τονε νὰ τὸν περᾷς... δεῦτερο χέρι!

Ὁ Μάξ "Αρλαν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ ἀτρόμητου Γκαούρ. Ἡ προσβολὴ πού νοιώθει εἶναι θανάσιμη!...

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει στὴ θέσιν πού θρίσκειται ἀκίνητος. "Αναποφάσιτος...

"Ομως γρήγορα συνέχεται. Καὶ σὰν γενναῖος καὶ τίμιος ἄντρας πού εἶναι, ἀποκρίνεται περήφανα:

— Ποτέ, Γκαούρ!... Πιεὲ δὲν λογάρισα τὴ ζωὴ μου! Οὔτε ποτέ μου δειλίασα μπροστὰ στὸ Χάρο!

Ταυτόχρονα τραβάει ἀπὸ τὴ ζωὴν τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πιστόλι του. Τὰ πετάει μὲ περιφρόνησιν πέρα. Καὶ συνεχίζει:

— Δὲν θέλω νὰ χτυπηθῶ μὲ ζι σου, Γκαούρ! Μὰ οὔτε καὶ μπορῶ νὰ φύγω σὰν δειλός, ὅπως μοῦ ζητᾷς...

»Εμπρὸς λοιπόν: "Ας μετρήθωμε ἐδῶ σὰν τίμια πωλικάρια. Χωρὶς ὀπλᾶ!...

»Τὸ νοιώθω πῶς εἶσαι πρὸ δυνατός ἀπὸ μένα. Καὶ ξέρω πῶς θὰ μὲ σκοτώσῃς... "Ομως χίλιες φορές καλύτερα νὰ

δεχθῶ τὸ θάνατο τοῦ στήθος, παρὰ τὴ σωτηρία μου στὴ ράχι!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐκτιμᾷ πάντοτε τὴν παλικαριά! Ἔτσι, κυττάζει τώρα τὸν Ἀμερικανὸ μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό. Καὶ τὰ μεγάλα μπῦρα μάτια του βουρκώνουν καθὼς ψιθυρίζει:

— Φύγε, Μάξ Ἄρλαν!... Φύγε λοιπόν!...

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης στέκει ἀκλόνητος μπροστά του. Σὰν περήφανη κολώνα! Εἶναι ἑτοιμος ν' ἀντιμετωπίσει, σὰν πραγματικὸ παλικάρι, τὸ θάνατο!...

Μὰ ὁ Γκαούρ εἶναι Ἑλληνας! Ἡ μεγάλη του καρδιά τὸν κάνει νὰ φανῇ κι αὐτὴ τὴ φορά ὑπέροχος!

Καὶ νά: Γυρίζει, αὐτὸς τώρα τὴ ράχι του στὸν γενναῖο ἀντίπαλο. Καὶ ξεκινᾷ ἀργά. Προχωρεῖ μὲ τὸ περήφανο κεφάλι του σκυμμένο!...

Ὁ Ἀμερικάνος θαυμάζει τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνα! Νοιώθει τὴ μεγάλη θυσία ποὺ κάνει ὑποχωρῶντας γιὰ νὰ μὴ κτυπηθῇ μαζί του. Νὰ μὴν ἀναγκαστῇ νὰ τοῦ κἀνὴ κακό!...

Τὰ μάτια τοῦ σκληροῦ κι ἀπονου τυχοδιώκτη δακρύζουν τώρα. Κι ἀντὶ νὰ φύγῃ, κάνει τὸ ἀντίθετο: Τρέχει μὲ λαχτάρα. Φθάνει τὸν Γκαούρ:

— Στάσου, ὑπέροχε Ἑλληναί τοῦ λέει. Τὰ κορμιά μας δὲν χτυπήθηκαν. Ὅμως πάλεψαν οἱ ψυχές μας! Μὲ νίκησες, Γκαούρ!...

Καὶ οἱ δύο γενναῖοι καὶ περήφανοι ἄντρες ἀγκαλιάζονται βουρκωμένοι!...

Ὁ Ποκοπικό ξεφωνίζει πάλι ἀπὸ τὴν κρυψάνα του:

— Ἀμάν, σορόπια ἀδερφέ μου!... Μεγάλη... αἱματοχυσία γίνεται!...

Ὅμως ἀλλοίμονο! Στὸ μεταξὺ ὁ ἀναίσθητος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέρχεται. Καὶ ἀνοίγοντας ξαφνικά τὰ μάτια του ἀντικρῶζει τοὺς δύο γίγαντες ἀγκαλιασμένους. Τοὺς βλέπει νὰ φιλιῶνται μὲ ἀγάπη!..

ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ

Ὁ Ταρζάν μένει ἀναυδος. Στέκει ἀκίνητος. Σὰ νὰ δέχτη κε κεραυνὸ στὸ κεφάλι!... Ποτὲ δὲν περιμενε τέτοιο φέριμο ἀπὸ τὸν Γκαούρ!

Καὶ στὸ θολωμένο του μυαλὸ σφηνώνουν τώρα, μὲ τὸ δίκρο του, φοβερὲς ὑποψίες.

Θυμᾶται πὼς ἦταν ἑτοιμος νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὸ στήθος τοῦ Μάξ Ἄρλαν. Θυμᾶται ἀκόμα πὼς ὁ Γκαούρ πρόλαβε καὶ τοῦδωσε μιά τρομερὴ γροθιά στὸ κεφάλι. Ἐνοίωσε ἀμέσως νὰ ζαλιζέται. Νὰ σωριάζεται βαρὺς κάτω!...

Ὑστερα ὄλα σκοτεινιάζουν στὸ νοῦ του. Δὲν θυμᾶται τίποτα!

Ὅμως τώρα ποὺ τοὺς βλέπει ἀγκαλιασμένους, συλλογίζεται ἀνατριχιάζοντας:

«Σίγουρα ὁ μελαψὸς γίγαντας θὰ εἶχε συνεννοηθῇ μὲ τὸν Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη. Τὸν

παρέσυραν σὲ παγίδα γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν... Ὑστερα θὰ χωρίζαν τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα σὲ δύο περιοχές. Ὁ καθένας θὰ ἔπαιρνε στὴν κατοχή του ἀπὸ μιά. Καὶ θὰ γινόντουσαν οἱ παντοδύναμοι Ἀρχόντες της!».

Καὶ νά: Τὸ περήφανο Ἕλληνικό αἷμα ποὺ τρέχει τώρα στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν, φουντώνει ἄγριο: Μὲ μιά γρήγορη καὶ ἀπότομη κίνησι πετιέται ὀρθός. Ἀπὸ τὰ στήθια του βγαίνουν οὐρλιαχτὰ τεληγωμένου θριοῦ:

— Δειλὲ Μάξ Ἀρλαν! Ἦρθε

ἡ ὥρα νὰ πεθάνης! Αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ μοῦ γλυτώσης. «Ὅποιον» κι ἂν ἔχης σύμμαχο! «Ὅποιον» κι ἂν ἔχης προστάτη!

Ὁ Γκαούρ μόλις προφθαίνει νὰ μουρμουρίση:

— Φύγε, Μάξ! Δὲν θέλω νὰ χτυπηθῇς μαζί του. Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀδελφός μου!

Ὁ ἀτρόμητος Ἀμερικανὸς διατάζει γιὰ μιά στιγμή. Ὁμως γρήγορα παίρνει τὴ δύσκολη ἀπόφασι: Τὸ βάζει στὰ πόδια σὰν δειλός. Ὑποχωρεῖ γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του! Μανιασμένος ὁ Ἀρχοντας

Ὁ Μάξ Ἀρλαν πετάει μὲ περιφρόνησι πέρα τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πιστόλι του :

— Ποτὲ δὲν δείλιασα, Γκαούρ! τοῦ λέει,

τῆς Ζούγκλας τὸν κυνηγάει. Ἡ τρομακτικὴ φωνὴ του κάνει ν' ἀντιλαλοῦν τὰ μακρυνὰ μυστρα βουνά:

— Στάσου ἀνάνδρε!... Στάσου τιποτένιε!... Φεύγεις γιατί εἶσαι ἔνοχος! Τρέμεις νὰ με ἀντικρύσης!

Εὐτυχῶς: Ὁ Μάξ Ἀρλαν ἔχει προχωρήσει ἀρκετά. Τοὺς χωρίζει μιὰ μεγάλη ἀπόστασις. Καὶ δὲν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν. Ἀλλοιῶς, σίγουρα θὰ γύριζε νὰ μετρηθῇ μαζί του!

Στὸ μεταξύ κι ὁ Γκαοὺρ ποὺ τρέχει ξωπίσω του τὸν φθάνει. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, κτυπημένος καθὼς εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ γρήγορα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο. Τὸν συγκρατεῖ:

— Μή, Ταρζάν! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω! Δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάνης κακὸ. Εἶναι φίλος μου!

Τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ ὁ Ταρζάν, τρίζει τὰ δόντια του μέλυσσα:

— Σκύλε! μουγγρίζει στὸν Γκαοὺρ. Πρόδωσες τὴ φιλία μας! Μοῦστησες παγίδα! Εἶσαι ἓνας δειλός! Ἐνὰς ἀνάνδρος! Ἐνὰς τιποτένιος!...

Ταυτόχρονα σφίγγει τὴ σιδερένια γροθιά του. Καὶ δίνει ξαφνικὸ καὶ τρομακτικὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ!

Ὁ περήφανος Ἕλληνας μένει ἀκλόνητος. Σὰν θράχος ἀπὸ γρανίτη!

Μανιασμένος ὁ Ταρζάν δὲν ξέρεי πᾶ τί κάνει. Τὴν πρώτη φοβερὴ γροθιά του ἀκολουθεῖ

κι ἄλλη, κι ἄλλη, κι ἄλλη!...

Ὁ Γκαοὺρ δέχεται τὰ κτυπήματα χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ κίνησι ν' ἀμυνθῇ, ἢ ν' ἀντιδράσῃ. Χωρὶς λέξι ἢ ὄντογος νὰ θυγῇ ἀπ' τὰ χεῖλια του!...

Τὸ πανώριο μελαψὸ πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο! Ἀπὸ τὰ ρουθούνια καὶ τὰ χεῖλια του τρέχει ἄφθονο καὶ ἀχνιστὸ αἷμα!...

Ὁ Ποκοπίκο, ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει κοντοζυγώσει, βλέπει τὸν Ταρζάν νὰ κτυπᾷ ἀλύπητα τὸν Γκαοὺρ. Βλέπει κ' ἐκεῖνον νὰ δέχεται ἀνυπεράσπιστα τὰ τρομερὰ κτυπήματά του.

Καταλαβαίνει πῶς ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν θέλει νὰ κτυπηθῇ μέ τὸν ἀδελφό του! Δὲν θέλει νὰ θάψῃ τὰ χέρια του στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα. Στὸ ἅγιο ἐλληνικὸ αἷμα ποὺ κυλάει τώρα σ' αἵς φλέβες τοῦ δοξασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!

— Ἐ, κύρ Μεγαλειότατε! τοῦ φωνάζει. Γιατί τὸν θαρῆς; Τὸ παιδί ἔχει μπάριμπα! Πρόσεξε, τὸ λοιπόν, νὰ μὴν τραβήξω τὴ χατζάρα μου καὶ ψάχνης κάτω νὰ θρῆς τὴν κεφάλαι σου!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἐξαγριωμένος Ταρζάν δίνει ἓνα τελευταῖο κτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας ἀφάνταστα ἐξαντλημένος, κλονίζεται ἐπὶ τέλους. Καὶ σωριάζεται θαρὺς κάτω. Μένει ἀκίνητος σὰν σκοτωμένος!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν, τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ ταραίζει τὴν ἡσυχία τῆς νύκτας. Σὰ νὰ

βγαίνει από χιλιάδες στόματα
δαιμόνων!...

‘Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει μ’
απόγνωσι καὶ τρόμο:

— ‘Αμάν, ἀδερφέ μου! ‘Ο
«Κατεψυγμένος» κάνει ἐπέλα-
σι! Καήκαμε μάγκες, καήκα-
μεεεεε!...

Σθέλιτος σάν πίθηκος σκαρ
φαλώνει γρήγορα σ’ ἓνα αἰώ-
νόβιο δέντρο. Κ’ ἐκεῖ, ἀπὸ τὴ
θεόρατη κορφή του, σκαρώνει
τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«Γειά σου, Γ’καούρ! Γειά σου,
(Ταρζάν!

Γειά σου ὠραία Φύσι!

Κί’ ὅποιος θά μείνη ζωντανὸς
νὰ μοῦ... τηλεγραφῆσῃ!».

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

‘Ο Ταρζάν, κάτω ἀπὸ τὸ δέν-
τρο πού σκαρφάλωσε ὁ νᾶνος
— κυττάζει χαμένα τώρα. Τὰ
μεγάλα γαλάζια μάτια του γί-
νονται ἀκόμα πιὸ μεγάλα ἀπὸ
τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη πού
δοκιμάζει.

Κυττάξετε κ’ ἐσεῖς:

“Ἐνα γιγαντιαῖο καὶ τρομα-
κτικό προϊστορικό τέρας πλη-
σιάζει ἀργά! ‘Ο λαιμός καὶ
τὸ κεφάλι του ἐξέχουν πάνω
ἀπὸ τὶς ψηλές κορφές τῶν θε-
οράτων δέντρων!

Τὸ βαρὺ ποδοβολητό του
τραντάζει τὴ γῆ τῆς Ζούγ-
κλας, σὰ νὰ γίνεται σεισμός!
Τὸ φοβερό του οὐρλισχτό κά-
νει ν’ ἀντιλαλοῦν τὰ οὐράνια!

Εἶναι τὸ πιὸ τρομερὸ θηριὸ
τῆς γῆς. Οἱ ἄγριοι Ἰθαγενεῖς
τὸ λένε «Γκάρρα Λούσφα» πού

θὰ πῇ «Μεγάλο Θηριό». Οἱ λευ-
κοὶ τὸ λένε «Τέρας τῶν Τερά-
των»!

Στὸ σουλούπι του μοιάζει
μὲ σάβρα. Μιά τεράστια ὄμι-
σα πού στέκει ὀρθή. Πού
προχωρεῖ θαδίζοντας μονάχα
μὲ τὰ πσιινά της ποδάρια. Τὰ
μπροστινά της εἶναι ἀτροφικά
καὶ βρίσκονται πολὺ ψηλά,
Κοντὰ στοὺς ὤμους της!

Πάνω στὸ ρύγχος τοῦ ἀπαί-
σιου κεφαλιοῦ τοῦ θηριοῦ φυ-
τρώνει ἓνα τεράστιο γαμψό
μαῦρο κέρατο! Στὴ ραχοκο-
καλιά του ἐξέχει μεγάλο πρι-
ονωτὸ κόκκαλο. Ἀρχίζει ἀπὸ
τὸ κεφάλι καὶ φθάνει μέχρι κά-
τω, στὴν ἀπέραντη οὐρά του.
Τὸ κορμί του ὁλόκληρο εἶναι
φολιδωτό!...

Τὸ «Τέρας τῶν Τεράτων» ἔ-
χει κρῦο αἷμα. Σάν τοῦ φι-
διοῦ. Καὶ ἡ ἀνάσα τοῦ τερά-
στιου κορμιοῦ του παγώνει γύ-
ρω τὸν ἄέρα!

Οὔτε κι αὐτὸς ὁ μαῦρος “Α-
δης δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξερά-
σῃ ἓνα τόσο ἀπαίσιο καὶ τρο-
μακτικό δαίμονα!

Ἀσυναίσθητα ὁ Ταρζάν κά-
νει νὰ τρέξῃ. Νὰ φύγῃ. Νὰ
σωθῇ.

“Ὅμως τὰ μάτια του πέ-
φτουν ἀμέσως κάτω. Στὸ ἀναι-
σθητο μελαψὸ παλικάρι...

“Αν παρατήσῃ ἐκεῖ τὸν Γκα-
ούρ, τὸ γιγαντιαῖο Τέρας θὰ
τὸν ποδοπατήσῃ. Θὰ λυώσῃ ὁ
ἄμοιρος, σάν ποντίκι κάτω ἀ-
πὸ τὸ πέλμα ἑνὸς ἐλέφαντα!

“Ἔτσι, κάνει ἀμέσως νὰ τὸν
σηκώσῃ στὴν ἀγκυλιά του.
Μὰ δυσκολεύεται. ‘Ο μελαψὸς

γίγαντας είναι πολύ θαρρς. Και ο Αρχοντας της Ζούγκλας αφάνταστα εξαντλημένους.

Νά όμως που ψηλά από την κορφή του δέντρου, ακούγεται ή φωνή του Ποκοπίκο:

— "Ε, μπαρμπα Μεγαλειότατε! Σύρτον από το ποδάρι άριστερά σου. Κρυφτήτε κ' οι δυό σας κάτω από το μεγάλο θράχο. Ο «Κατεψυγμένος» θά περάση από πάνω. Μόνον έτσι θά τη σκαπουλάρετε!

Ο Ταρζάν άρπάζει τον άναίσθητο γίγαντα από τις μασχάλες. Τόν σέρνει με δυσκολία προς τον θράχο.

Τό Τέρας των Τεράτων σνεχιζεί το άπαισιο ούρλιαχτό του. Από στιγμή σε στιγμή θά φτάση...

Στό πέρασμά του γίνεται τρομακτικός θόρυβος! Ποδοπατάει τα θεόρατα δέντρα της Ζούγκλας! Οι τεράστιοι κορμοί τους σπάζουν σαν καλάμια!...

Ψηλά από την κορφή του δ νάνος βλέπει το κακό που γίνεται. Βλέπει και το «Μεγάλο Θεριό» που έρχεται κατά πάνω του. Νοιώθει τη μεγάλη λαχάρα που τον περιμένει. Και συμβουλεύει το αιώνόβιο δέντρο:

— Το νού σου δεντράκι μου! Ο «Κατεψυγμένος» έρχεται κατά πάνω σου. Κάνε σήν... πάντα να μην τρακάρετε!

Ο Ταρζάν κοντεύει τώρα να φέρη τον Γκαούρ κάτω από το θράχο. Όμως ο μελαψός γίγαντας σνέρχεται ξα-

φνικά. Πετιέται όρθος σκουπίζοντας τα αίματα που θαμπώνουν τα μάτια του.

Και νά: Τό πρώτο που άκούει είναι το τρομακτικό ούρλιαχτό. Τό πρώτο που βλέπει είναι το γιγαντιαίο και άπαισιο θεριό!

Ο ύπέροχος Έλληνας καταλαβαίνει τον τραγικό θάνατο που τούς περιμένει. Και τραβάει από το χέρι τον λευκό γίγαντα:

— Πάμε, Ταρζάν! Τρέξε όσο μπορείς! Μόνο με το φεγγιό θά σωθούμε... Καμιά δύναμι δεν μπορεί ν' άντισταθή σ' αυτό το Τέρας!

Ο Ποκοπίκο που τούς βλέπει να φεύγουν, από την κορφή του δέντρου, ξεφωνίζει με άπο γνώσι:

— Άμάν, θρέ παιδιάσαα! Έμένα που μ' αφήνετε μονάχο; Πάρτε και τό... δέντρο μαζί σας!

Ο Γκαούρ, που άκούει τη φωνή του νάνου, σταματάει.

— Φύγε έσύ, Ταρζάν! Τρέξε να σωθής! του λέει. Έγώ θά γυρίσω να πάρω τον Ποκοπίκο.

Και τρέχει προς το θεόρατο δέντρο φωνάζοντας στο νάνο:

— Κρετάθα λοιπόν! Γρεμοτακίσου γρήγορα!

Ο Αρχοντας της Ζούγκλας δεν φεύγει. Μένει εκεί και τούς περιμένει...

Όμως το «Μεγάλο Θεριό» έχει φθάση πιά πολύ κοντά. Ποδοπατάει τώρα το δέντρο που βρίσκεται ο νάνος...

Ο χοντρός κορμός του σπά

ζει με τρομερό κρότο. Σά νά πέσαν έκατό κεραυνοί μαζί. Καί όλόκληρο σωριάζεται κάτω.

‘Ο Ποκοπίκο θγάζει σπαρακτικό ξεφωνητό:

— Αιώνια μας ή μνήμη!... Κι’ από χρόνου νάμαστε καλά!...

Καί μαζί με τό αιωνόθιο δέντρο σωριάζεται κι αυτός κάτω. Μά ή πτώσι του είναι άργή καί μαλακιά. Δέν παθαίνει κακό.

Παθαίνει όμως, άλλοίμονο, ό Γκαούρ: Τά χαμηλά χοντρά κλαδιά του δέντρου πέφτουν πάνω του. Τόν πλακώνουν.

Γιά λίγες στιγμές, ό άμοιρος θγάζει πονεμένα θογγητά. Γρήγορα όμως σταματάει.

Έχει μείνει αναίσθητος άραγε; ‘Η έχει πεθάνει; ‘Ο Θεός μονάχα ξέρει!

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ!

Οί στιγμές είναι τραγικές!

‘Ο Ταρζάν ξαναγυρίζει. Κρύβεται κάτω από τό θράχο. Περιμένει νά περάση τό «Μεγάλο Θεριό». Γιά νά τρέξη νά σώση τόν Γκαούρ.

‘Ομως ό άμυαλος Ποκοπίκο δέν ήσυχάζει. Τραβάει τη σκουριασμένη χατζάρα του. Καί κυττάζοντας τό θεόρατο Τέρας, του φωνάζει:

— Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου, Κατεψυγμένε!. “Αν είχες άσανσέρ θ’ ανέβαινα νά σέ σφάξω!

Τό γιγαντιαίο θεριό προχωρούσε νά φύγη. Μά τώρα πού

άκούει τίς φωνές του νάνου, σταματάει καί ξαναγυρίζει πίσω. Φαίνεται πολύ πεινασμένο!

“Ετσι, χαμηλώνει τόν άπέραντο λαιμό του, άνοίγει τίς τεράστιες μασσέλες του καί ψάχνει νά τόν θρῆ. Νά τόν καταβροχθήση.

Τρελλός από τό φόβο του ό Ποκοπίκο, τό θάζει στά πόδια ξεφωνίζοντας:

— “Α, δέν παίζω! Είσαι πολύ... λιχούδης!

Τό Τέρας τών Τεράτων προχωρεί τώρα πρὸς τό πεσμένο δέντρο. Αυτό πού έχει πλακώσει τόν άμοιρο γίγαντα...

‘Ο Ταρζάν γουρλώνει τά μάτια του από φρίκη. Σέ λίγες στιγμές, τό θεριό θά ποδοπατήση πάλι τό δέντρο. Κι άν ό Γκαούρ είναι ακόμα ζωντανός, δέν θά γλυτώση αυτή τη φορά. Τό μελαψό κορμί του θά λυώση κάτω από τά φοβερά του πέλματα!

Καί νά: ‘Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας δείχνεται καί αυτή τη φορά ύπέροχος!

Μ’ ένα ξαφνικό πήδημα ξεπετάγεται από την κρυφώνα του. Έρχεται τρέχοντας άριστερά από τό Τέρας. Καί θγάζει τη φοβερή κραυγή του:

— “Αόοοοο!... “Αααόοοο!

Ζητάει νά τό ξεγελάση. Νά τό ξεμακρύνη απ’ τό γκρεμισμένο δέντρο. Νά μήν ποδοπατήση τόν Γκαούρ.

Τό έξυπνο αυτό τέχνασμα πετυχαίνει. Τό τέρας αλλάζει πορεία πρὸς τ’ άριστερά. Δέν ποδοπατάει τόν μελαψό γίγαντα... Μά κυνηγάει τώρα τόν

Ταρζάν. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ φωνάζει...

Τὸ Τέρας τὸν φθάνει γρήγορα. Χαμηλώνει ἀργὰ τὸν ἀπέραντο λαϊμό του. Καὶ κάνει νὰ τὸν ἀρπάξει:

“Ὁμως ὁ Ταρζάν δὲν δειλιάζει. Βάζει ἀμέσως σ’ ἐνέργεια τὴν πονηριά του: Ἀρχίζει νὰ τρέχει, φέρνοντας θόλτες γύρω ἀπὸ τὸ «Μεγάλο Θεριό».

“Ετσι, ἐκεῖνο ἀρχίζει νὰ γυρίζει κανοντας μανιασμένες προσπάθειες νὰ τὸν πιάσῃ στὰ σαγόνια του.

Καὶ τὸ στριφογύρισμα αὐτὸ συνεχίζεται γιὰ πολλή ὥρα ἀκόμα. Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει ἀφάνταστα κουρασθῇ κ’ ἐξαντληθῇ. Νοιώθει πῶς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ σωρισθῇ κάτω λιπόθυμος. Καὶ τότε τὰ τρομακτικὰ δόντια τοῦ τέρατος θ’ ἀλέσουν τὶς σάρκες του!

Νὰ ὅμως ποὺ στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή ξαναγυρίζει ὁ Ποκοτίκο:

— “Ε, μπαρμπα Μεγαλειότατε! τοῦ φωνάζει. Ἀντὶ νὰ γυρίσῃς γύρω - γύρω, δὲν καθάλας τὴν οὐρά τοῦ «Κατεψυγμένου»;

Κι’ ἀλήθεια: Τί ἀπλό πράγμα! Ἀλλὰ καὶ πόσο δύσκολο νὰ τὸ σκεφθῇ κανένας!

Σὲ λίγες στιγμές ὁ Ταρζάν ἔχει γαντζώσει σὰ στρείδι στὴ φοσιδωτὴ οὐρά τοῦ θηρίου!...

Ἐκεῖνο ἐξακολουθεῖ νὰ στριφογυρίζει μανιασμένο. Ψάχνει νὰ θρῇ τὸ μικροσκοπικὸ του θῦμα. Ὁμως οὔτε νὰ τὸν δῇ μπορεῖ, οὔτε νὰ φθάσῃ μὲ τὸ

λαϊμὸ τὴν ἄκρῃ τῆς οὐρᾶς του γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ.

Ὁ νᾶνος αὐτοζητωκραυγάζεται γιὰ τὸ κόλπο του:

— Ζήτη ἐγὼ ὦ! Ζήτη τοῦ λόγου μου! Ζήτη τῆς ἀφεντιάς μου!...

Καὶ κυττάζοντας τὸν Ταρζάν, ποὺ φέρνει θόλτες στὴν οὐρά τοῦ τέρατος, μουρμουρίζει μὲ ζήλεια:

— Φίνα τὴν περνᾷς, ἀδερφέ μου! Θὰ χορτάσῃς... καθάλα!

Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή τὰ πράγματα ἀλλάζουν:

Τὸ Τέρας τῶν Τεράτων ἀκούει τὶς ζητωκραυγὲς τοῦ Ποκοτίκο. Καὶ νομίζοντας πῶς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει χάσει γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ νᾶνος τὸ θάζει ἡρωϊκὰ στὰ πόδια ξεφωνίζοντας μὲ τρόπο καὶ φρίκη:

— Ἀμάν, ἀδερφούλη μου! Προηγούμενα ἔχεις μ’ ἐμένα; Τὸ τεράστιο θηριό ξεκινᾷ γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ. Ὁμως γιὰ νὰ πάρῃ φόρα τινάζει, μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ ὀρμή, τὴ γιγαντιαία οὐρά του.

Αὐτὸ ἦταν!

Ὁ ἄμειρος Ταρζάν ἐκφενδονίζεται διαγραφώντας καμπύλη στὸν ἀέρα!...

Εὐτυχῶς, ὅμως: Πέφτει πάνω στὰ φουντωτὰ κλαδιὰ τοῦ κοντινοῦ πεσμένου δέντρου. Τοῦ ἴδιου δέντρου ποὺ ἔχει πλακώσει τὸν Ἕλληνα γίγαντα.

Τραυματισμένος μόνο ἐλαφρά ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ψάχνει μὲ θιάσι τώρα.

Βρίσκει τὸν Γκαούρ καὶ ἀφουγγράζεται τὴν καρδιά του.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ τὴν ἀκούει νὰ κτυπή.

Ὁ Ταρζάν, ἀρχίζει νὰ κάνη τ' ἀδύνατα δυνατά γιὰ νὰ τὸν συνεφέρη...

Τὰ τρομακτικὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ «Μεγάλου Θεριοῦ» ἀκούγονται τώρα μακριὰ... Κυνηγὰει μὲ λύσσα τὸν Ποκοπίκο.

Ὁμως ὁ νᾶνος εἶναι διαβολεμένος καὶ μικροσκοπικός. Γρήγορα θὰ καταφέρη νὰ τὸ ξεγέλασῃ...

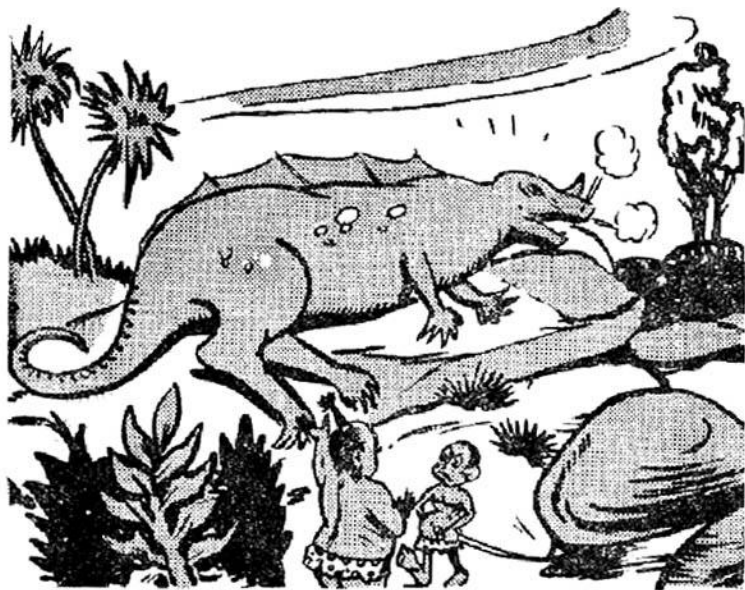
.....
Σὲ λίγο ὁ Γκαούρ συνέρχεται:

— Ἀδελφέ μου, Ταρζάν! τοῦ λέει. Ἐσὺ λοιπὸν μ' ἔσωσες; Δὲν εἶσαι πιά θυμωμένος μαζί μου;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν φιλάει στὸ μέτωπο:

— Συγχώρεσέ με ποῦ σέ χτύπησα καλὲ μου φίλε! Ὁ θυμὸς εἶχε θολώσει τὸ νοῦ μου. Δὲν ἤξερα τί ἔκανα!

Ξαφνικὰ ἀνθρώπινα ποδοβολητὰ ἀκούγονται νὰ πλησιά-

Ἡ Χουχοῦ κυττάζει παραξενεμένη τὸ νᾶνο :

— Καλὲ ἔτσι θὰ φύγης, γλύκα μου; Ἀσφαχτο θὰ τ' ἀφήσῃς τὸ «ζωντανό»;!

ζουν. Και σὲ λίγες στιγμές περνᾶνε ἀπὸ κοντὰ τοὺς τρεῖς γυναῖκες: Ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμπού και ἡ Χουχού. Εἶχαν συναντηθῇ ψάχνοντας στὸ σκοτάδι τῆς τραγικῆς νύχτας. Ζητοῦσαν νὰ θροῦνε τοὺς συντρόφους τους...

Ἡ πυγμαία βλέπει πρώτη τὸν Γκαούρ και τὸν Ταρζάν. Νομίζει πὼς ἔχουν κρυφτῇ ἐπὶ τῆδες στὰ πυκνὰ κλαδιά τοῦ πεσμένου δέντρου. Και πολὺ παραξενεύεται γι' αὐτὸ.

— Μέγας εἶσαι Κύριε! τοὺς φωνάζει. Καλὲ ἐσᾶς τοὺς δυὸ πρέπει νὰ σᾶς ἀρραβωνιάσουμε! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

.....

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ «ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»!

Καὶ τώρα, ἄς ξαναγυρίσουμε στὴν καλύθα τοῦ Μᾶξ "Αρλαν...

Ὅπως θυμόσαστε, ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης και ὁ λευκὸς κακὺργος Κάχραν σκαρφάλωναν πάνω στὴ σκεπή. Γιατὶ πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο εἶχαν ξεχωρίσει μιὰ παράξενη σκιά.

Ἡ Ραντᾶλ μόλις τὴ βλέπει ξεφωνίζει μὲ φρίκη:

— Βρυκόλακας! Βρυκόλακας!...

Τέλος, οἱ δυὸ ἄνδρες φθάνουν ἐπάνω. Και ἀρπάζουν στὸ σκοτάδι τὸ βρυκόλακα! Ὑστερα κατεβαίνουν γρήγορα και τὸν φέρνουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καλύθας.

Ὁ Μᾶξ "Αρλαν μόλις τὸν βλέπει τὸν χτυπᾷ κάτω σὰν

χταπόδι:

— Σκύλε! Ἐσὺ ἦσουναι λοιπόν;!

— Μάλιστα! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ βρυκόλακας: Ἐγώ, τοῦ λόγου μου και ἡ ἀφεντιά μου! Ἀμέεεε;!

Ὁ ἀδιόρθωτος Ποκοπίκο ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ σαγόνια τοῦ «Μεγάλου Θεριοῦ», σκέφτηκε νὰ περάσῃ και ἀπὸ τὴν καλύθα τοῦ Μᾶξ "Αρλαν. Ἦθελε νὰ κατασκοπεύσῃ. Εἶχε μᾶθῃ πὼς ἀπὸ μέρες θρискόντουσαν ἐκεῖ δυὸ λευκοὶ ξένοι...

Ἔτσι, και γιὰ νὰ κρυφακούσῃ σκαρφάλωσε στὴ σκεπή. Ἐβαλε τὸ αὐτί του στὸ ἀνοιγμα τῆς καπνοδόχου, και ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ποὺ ἤθελε ν' ἀκούσῃ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ — γιὰ πλάκα — μὲ βαθειὰ ὑπόκωφη φωνή:

— Ὁ Γκαούρ δὲν φοβάται κανέναν! Ὁ Ταρζάν δὲν δειλιάζει ποτέ!...

Ὅμως ὁ νᾶνος δὲν φαίνεται τώρα καθόλου φοβισμένος.

— Μπράβο, κύριε Ἀμαξάρλαν! τοῦ λέει. Τὰ ἄκουσα ὅλα και θὰ τὰ πῶ στὸν Γκαουράκο. Θὰ σὲ σχίσῃ σὰν χασέ!... Και τώρα ἀλεβρουάρ σας. Παγαίνω, ἀδερφέ μου, καὶ ὅτι ὁ «Κατεψυγμένος» κατέφθάνει! Ἄν μείνω ἐδῶ θ' ἀναγκαστῶ νὰ τὸν σφάξω!...

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης προφθάνει και τὸν ἀρπάζει.

— Θὰ πεθάνῃς! μουγγρίζει. Οἱ κατάσκοποι και οἱ προδότες πρέπει νὰ θγαίνουν ἀπὸ τὴ μέση!

Καί τραβάει τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ τὸν ἐκτελέσῃ.

— "Ὅχι μὲ κουμπούρα, σὲ περικαλῶ! τοῦ κάνει ὁ νῆνος Νὰ συχωρεθοῦν τ' ἀποθαμένα σου!

"Ὁ Μάξ "Ἀρλαν τὸν λυπᾶται. Ξαναβάζει στὴ θήκη τὸ πιστόλι. Τραβάει τώρα τὸ μαχαίρι του.

— "Ὅχι μὲ μαχαίρι, σὲ περικαλῶ! τοῦ ξανακάνῃ ὁ Ποκοπίκο. Νὰ ματασυχωρεθοῦν τ' ἀποθαμένα σου!

Τὰ νεῦρα τοῦ "Ἀμερικανοῦ καλμάρουν κάπως. "Ἐχει ἀρχίσει νὰ διασκεδάζῃ μ' αὐτὸν τὸν διάβολο!

— "Ἐπὶ τέλους! τοῦ λέει. Μὲ πιστόλι δὲν σ' ἀρέσει. Μὲ μαχαίρι, τὸ ἴδιο. Πέσ' μου, λοιπόν: "Ἀπὸ τί θέλεις νὰ πεθάνῃς;

"Ὁ νῆνος τοῦ ἀποκρίνεται οὐδαρά:

— "Ἀπὸ... γεράματα, ἀδερφέ μου!...

"Ὁ Μάξ "Ἀρλαν δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴ γελάσῃ.

— Φουκαρά Ποκοπίκο, τοῦ κάνει σὲ λίγο. Πολὺ σὲ λυπᾶμαι. Δὲν θάθελα νὰ σοῦ κάνω κακό, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς... "Ἄν σ' ἀφήσω ἔτσι, θὰ τρέξης στὸν ἀφέντη σου καὶ θὰ μὲ θάλῃς σὲ μπελάδες. Θὰ τοῦ χαλάσῃς τὴ δουλειά... Πολὺ στεναχωριέμαι, μὰ πρέπει νὰ πεθάνῃς!

"Ὁ νῆνος τοῦ δίνει κουράγιο:

— "Ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, ρε φίλε, τί νὰ γίνῃ... Κάνε δου-

λειά σου ἀδερφέμου: Πέθανέ με! Παζάρια θὰ κάνουμε τώρα;

"Ὁ τυχοδιώκτης ξανατραβάει τὸ πιστόλι του. Σημαδεύει τὸν Ποκοπίκο. Κάνει νὰ τραθήξῃ τὴ σκανδάλη...

"Ὁ «Δυσθεόρατος "Ἀντρακλας» ἀναστενάζει ἀγέρωχα. καὶ ἀπαγγέλλει μὲ στόμφο:

«Ἀφοῦ ἡ ὥρα τὸ καλεῖ,
σ' ἀφίνω γειὰ φτωχιά χατζά-
(ρα μου!

Καὶ σπεῦσε Χάρε μερακλή
νὰ περιλάβῃς τὴν... ψυχάρα
(μου!».

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ Θεὸς τῶν... τρελλῶν, δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ τὸν Ποκοπίκο νὰ χαθῇ.

Ξαφνικά τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ Τέρατος τῶν Τεράτων ἀντηχεῖ... Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ξυλένια καλύβη παρρασερμένη ἀπὸ τὴν οὐρά του, καθὼς περνάει, γκρεμίζεται καὶ γίνεται χυλὶα κομμάτια!...

"Ὁ Μάξ "Ἀρλαν, ὁ Κάρχαν καὶ ἡ Ραντάλ, μόλις καταφέρνουν νὰ γλυτώσουν. Καὶ τὸ θάζουν σὰν τρελλοὶ στὰ πόδια.

Τὸ «Μεγάλο Θερίδι» ὅμως τοὺς θλέπει. Καὶ γυρίζοντας ξεκινάει γιὰ νὰ τοὺς ἀρπάξῃ.

"Ὁ νῆνος προφθαίνει κι ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν ἄκρῃ τῆς οὐρᾶς του...

Οἱ ὀδοντωτὲς φολίδες τῆς ραχοκοκκαλιᾶς τοῦ Τέρατος μοιάζουν μὲ σκαλοπάτια. "Ὁ Ποκοπίκο τ' ἀνεβαίνει ἕνα - ἕνα. Καὶ σβέλτος, καθὼς εἶναι, φθάνει καὶ θρονιάζεται στὸ τε-

ράστιο κεφάλι του.

‘Αρπάζεται από τὸ μεγάλο γαμπρὸ κέρατο τῆς μύτης του καὶ τραβάει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του!

— Πίσω οἱ πολίτεεες! Πίσω καὶ σὰς ἔφαγασα! φωνάζει στοὺς τρεῖς λευκοὺς ποὺ τρέχουν νὰ σωθοῦνε...

‘Ὅμως τὸ τέρας γρήγορα τοὺς φθάνει, λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τοὺς πολτοποιήσῃ κάτω ἀπὸ τὰ φοβερά του ποδάρια.

‘Ὁ Ποκοπικό ξέρει τὸ κόλλο ἀπὸ τοὺς κροκόδειλους: Μὲ τὴ χατζάρα του κτυπάει δυνατὰ τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ ἀπαίου θηριοῦ. Κ’ ἐκεῖνο ἀλλάζει αὐθόρμητα κατεύθυνσι: Γυρίζει πρὸς τὰ δεξιά.

‘Ὁ Καρχάν, ἡ Ραντάλ καὶ ὁ Μάξ ‘Αρλαν σώζονται ἀπὸ θέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο...

‘Ὁ νᾶνος τοὺς φωνάζει ἀπὸ ψηλά:

— ‘Αειντε, χαλάλι σας! Ζῆστε νὰ κάνετε... Πάσχα!

‘Ετσι, ὁ Ποκοπικό μὲ τὰ κτυπήματα τῆς χατζάρας του, καταφέρνει νὰ ὀδηγῇ ὅπου θέλει αὐτός, τὸ Τέρας:

— Μπράβο, Κατεψυγμένε μου! τοῦ φωνάζει. Πᾶμε τώρα νὰ κάνω καὶ τὸ κομμάτι μου στὴ Χουχού!

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ...

ΤΕΡΑΤΟΔΑΜΑΣΤΗΣ!

‘Εχει ξημερώσει καλὰ τώρα...

Τὸ «Μεγάλο Θηριό» ἔξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ οὐρλιάζοντας.

‘Ὁ τρομερὸς νᾶνος, ποὺ βρί-

σκεται πάνω στὸ θεόρατο κεφάλι του, τ’ ὀδηγεῖ πρὸς τὴ μακρινὴ σπηλιά τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας...

‘Ὅμως ξαφνικὰ τρομαγμένα γυναικεῖα ξεφωνητὰ ἀκούγονται. Εἶναι ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Χουχού. Μαζί τους ὁ Γκασὺρ καὶ ὁ Ταρζάν.

Τὸ Τέρας τῶν Τεράτων τρέχει κατὰ πάνω τους. Σὲ λίγες στιγμὲς θάναι χαμένοι!

Οἱ δύο γίγοντες ξέρουν πὼς δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα στὸ τεράστιο αὐτὸ θηριό. ‘Ὅμως μπαίνουν μπροστὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Σὰ νὰ θέλουν νὰ δεχθοῦν πρῶτοι αὐτοί, τὸ θάνατο!

‘Η Χουχού σηκώνει τυχαῖα τὰ μάτια τῆς. ‘Αντικρύζει ψηλὰ στὸ κεφάλι τοῦ Τέρατος τὸν Ποκοπικό:

— Μπράβο, ‘Αντρακλά μου! τοῦ φωνάζει μ’ ἐνθουσιασμό.

Καὶ προσθέτει:

— Ψοφῶ γιὰ... τζόκεϋ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

‘Ὁ νᾶνος μ’ ἓνα κτύπημα τῆς χατζάρας του, ἀλλάζει πάλι πορεία στὸ θηριό. Δὲν τὸ ἀφήνει νὰ τοὺς ποδοπατήσῃ.

Καὶ συνεχίζοντας νὰ τοῦ κτυπᾷ ὅλο τὸ ἴδιο ἀριστερὸ μάτι, τὸ ὑποχρεώνει νὰ τρέχῃ ὅαν τρελλό, φέρνοντας θόλτες γύρω ἀπὸ τοὺς δυὸ γίγαντες καὶ τὶς γυναῖκες.

‘Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκασὺρ ἔχουν σηκώσει τὰ κεφάλια τους. Κυττάζουν μὲ ἀνείπωτο θαυμασμὸ καὶ δέος τὸν διαβολεμένο Ποκοπικό!...

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία φο-

εἶται ἀφάνταστα θλέποντας
τὸ τέρας νὰ καλπάζῃ γύρω
τους.

— "Αμάν, καλὲ Ποκοπικόκι
μου! φωνάζει στὸν ἀγαπημένο
της νάνο. Σφάχτο γρήγορις
γιατὶ θὰ μὲ πιάσῃ ἡ καρδιά
μου!...

Ὁ Ποκοπικό ὅμως ἔχει τὸ
σκοπὸ του. Συνεχίζει νὰ κτυ-
πᾷ τὸ μάτι τοῦ θηριοῦ, ἀναγκ-
άζοντάς το νὰ στριφογυρίσῃ
τρέχοντας. "Ὡσπου, κάποτε,
λαχανιασμένο, φουσκωμένο
καὶ ἐξαντλημένο, καθὼς εἶναι
σταματάει...

Τὰ τεράστια πόδια του λυγί-
ζουν σιγά - σιγά. Ὁ ἀπέραν-
τος λαιμός του γέρνει... Ἀ-
νασαίνει θαρεῖα σὰ νὰ ξεψυ-
χάῃ. "Ὡσπου σωριάζεται κάτω
ἀδύναμο!... Πάνω ἀπὸ δέκα
θεόρατα δέντρα πλακώνει στὴν
τρομακτικὴ πτώσι του.

Ὁ νάνος, πού κρατιέται γε-
ρὰ ἀπὸ τὸ κέρατο τοῦ κεφαλι-
οῦ του, πέφτει χωρὶς νὰ πάθῃ
τίποτα!...

"Αμέσως, ρίχνει ματιὰ συμ-
πόνιας στὸ μισοπεθαμένο τέ-
ρας, μουρμουρίζοντας :

— Φουκαρά Κατεψυγμένε !
'Εγὼ σὲ πῆρα στὸ λαιμό μου:
Εἶμαι πολὺ θαρὺς, πανάθεμά
με! Σὲ κοφομέσιασα, φουκα-
ριάτικο!

Ἡ Χουχού, ἡ Ταταμποῦ καὶ
ἡ Τζέιν ἀγκαλιάζουν μὲ λα-
χτάρια τὸν μικροσκοπικὸ σωτή-
ρα τους. Τσακώνονται ποῖα νὰ
τὸν πρωτοφιλήσῃ.

— Μάτς, μούτς, μάτς,
μούτς!...

Ὁ Ποκοπικό διαμαρτύρε-

ται :

— Σιγά, θρὲ κορίτσια! Θὰ
μέ... κατσίασετε! "Ὅχι ὅλες
μαζί. Πιάστε οὐρά, περικολῶ!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν
πλησιάζουν. Κάνουν νὰ φιλή-
σουν κι' αὐτοὶ τὸν σωτήρα
τους.

"Ὅμως ὁ νάνος θυμώνει:

— "Αφήστε με, περικολῶ !
Δὲν τέλεψα ἀκόμα μὲ τὰ κο-
ρίτσια!

Τὸ τρομακτικὸ Τέρας ἐξα-
κολουθεῖ ν' ἀγκομαχάῃ χάμω.
Θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ συνέλθῃ.
Νὰ ξανασηκωθῇ...

... Σὲ λίγο ἡ παρέα χωρίζει :
Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ
ὁ Ποκοπικό ξεκινᾶνε γιὰ τὸ
πέτρινο βουνό. Ὁ Ταρζάν, ἡ
Τζέιν καὶ ἡ Χουχού γιὰ τὴν
ἀρχοντικὴ σπηλιά τους.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία,
καθὼς ἀποχαιρετᾷ τὸν Ποκο-
πικό, τὸν ρωτᾷ δείχνοντάς
του τὸ τεράστιο θηρίο:

— "Ετσι, τὸ λοιπόν, θὰ φύ-
γῃς, γλύκα μου; Καλὲ ἀσφα-
χτο θὰ τ' ἀφήσῃς τὸ «ζωντα-
νό»;

Ὁ τρομερὸς Ποκοπικό κυτ-
τάζει μὲ περιφρόνησι τὸ ἀπέ-
ραντο φολιδωτὸ κορμὶ τοῦ πε-
σμένου Τέρατος. Καὶ μουρμου-
ρίζει θαρεῖα :

— Πφφ!... Γιὰ τέτοια «μι-
κρόβια» δὲν λερώνω τὴ χα-
τζάρα μου!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΤΗΝ ΠΕΜΤΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

θα πετάξη πάνω 'λες τις πόλεις και τὰ χωριά τῆς
'ΕΛΛΑΔΑΣ :

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ

Ἡ πιὸ ευναρπαστική περιπέτεια Ζούγκλας

πού ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Καννίβαλοι προσκληντές !—Τὸ Σιδερένιο Πουλί παγιδεύεται Ἀπαγωγή τῆς Τζεϊν ἀπὸ τὸν Γκαούρ—Ὁ Ταρζάν στὶς φλόγες τῶν ἀν' υποφάγων !—Τὸ φτερωτὸ Φάντασμα—Ἡ φωνὴ τοῦ ἑὺ Κράουμπα !—Ὁ Γκαούρ... ἀνανδρός ! Φοδερὴ νάστασι στὴ Ζούγκλα !

ΘΑ ΜΕΤΑΝΟΙΩΣΟΥΝ ΠΙΚΡΑ

ὅσοι δὲν προ'έβλεπον τὰς προηγουμένων

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ

ραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β' Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Παιραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελαὶ εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 59

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**ΕΞΕΔΟΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Ἑφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-ΗΝ	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

49. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ	53. Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ
50. ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ	54. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
51. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ	55. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
52. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ	56. Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΠΙΓΑΝΤΩΝ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694